Folia Magazine
weekblad voor HvA en UvA nr.28 16/04/2014

Tinderliefdes

‘Officieel kennen we elkaar uit de kroeg’

centrum voor nascholing
- verder met onderwijs -

Master Professioneel Meesterschap

De NVAO-geaccrediteerde Master Professioneel Meesterschap richt zich op ambitieuze docenten die een voortrekkersrol willen spelen bij onderwijsontwikkeling en leidt op tot Master in Education.
Informatiebijeenkomsten: 23 april, 8 mei & 12 juni (HvA Kohnstammhuis)

www.centrumvoornascholing.nl/ema

Ik ga verder met onderwijs. U ook?

"Ik had behoefte aan een verdieping van mijn onderwijskundige kennis en vaardigheden om mijn studenten te begeleiden bij het leren, onderzoeken en reflecteren op hun eigen functioneren. In overleg met mijn teamleider heb ik gekozen voor de Master Professioneel Meesterschap. Tijdens deze master heb ik veel geleerd van de colleges en van de verschillende inzichten van de deelnemers. De master is zeker aan te raden aan andere HBO-docenten die hun onderwijskundig handelen willen uitbreiden."

Universiteit van Amsterdam

Hogeschool van Amsterdam

Hogeschool van Amsterdam

FLOOR AGENDA

KOHNSTAMMHUIS, WIBAUTSTRAAT 2-4 | WWW.FLOOR.HVA.NL

FLOOR COLLEGECAFÉ: SCHRIJVER EN HVA-DOCENT OVER ZIJN NIEUWSTE ROMAN LEEUWENSTRIJD

Dinsdag 22 april, 16:30-18:00 uur,
Kohnstammhuis, tribune

Leeuwenstrijd is het zevende boek van schrijver Van Aalten, en wordt in de pers goed tot zeer goed ontvangen. Behalve schrijver is Van Aalten ook docent Tekstschrijven bij Media, Informatie en Communicatie (DMCI) van de HvA. Een familieroman. Voorjaar 2012. De opstandige puber Luca Dona vindt een oud leeuwenpak op de zolder van Duynstaete, een voormalig jongensinternaat, waar zijn opa opgroeide.
Deze vondst vormt het startschot van een zoektocht naar de geschiedenis van de familie Dona. Leeuwenstrijd geeft een blik op Nederland aan de hand van vier vaders en zonen, die elk op hun eigen manier de idealen van een generatie vertegenwoordigen – maar passen ze ook allemaal het leeuwenpak? De schrijver vertelt over de making of van het boek, en er is gelegenheid tot napraten met een borrel. Een must voor ieder die houdt van taal, lezen en boeken. Wees erbij!

© Robert Lagendijk

inhoud #28

Tinderstellen 6

Niet alleen leuk voor ongecompliceerd daten: je kunt op Tinder ook je nieuwe relatie tegen het lijf lopen. Maar wat zeg je tegen je vrienden?

‘Ik ben ook maar een mens’ 10

Direct nadat hij was uitgeroepen tot HvA-Docent van het Jaar stak Jan Giesen een sjekkie op – en stond hij *Folia* te woord.

Stempelgek 14

Brieven de hele wereld rond laten reizen en ze dan weer terugkrijgen – student Hugo Brieffies kan zich niets leukers voorstellen.

Testmateriaal 22

Verplichte kost voor psychologiestudenten: meedoen aan onderzoek in het LAB. Van vragenlijsten invullen tot simulatiespelletjes of een hoofd vol elektroden.

en verder

de week/tweet/het moment/navraag 4-5 passie 13 opinie 16-17
Robbert Dijkgraaf 17 *Capsule:* film van HvA-student 18-19
objectief 20-21 op de tong 25 overigens 27 Folia vond 28
promoties/hora est/Hadjar Benmiloud 29 Folia maakt kennis 30-31
brief 32 Alie Boudount 33 prikbord 34-35 wasdom 36-37
stage 37 toehoorders/colofon 38 de lezer/deining 39

Folia op internet **www.foliaweb.nl** @FoliaWeb FoliaWeb.en.Magazine FoliaTV

redactioneel

Studiesucces

Gelijktijdig twee opleidingen volgen: het lijkt me een hele opgave, maar getuigt wel van ambitie, lef en motivatie – en misschien ook van een goedgevulde portemonnee, maar dat terzijde. Deze week hebben we in *Folia Magazine* een opiniebijdrage van UvA-student Simon Boeke, die twee bacheloropleidingen doet: hij studeert zowel geschiedenis als filosofie. Maar een batterij ambtenaren stond klaar om zijn ambitie te fnuiken: eerst kreeg hij te horen dat het volgen van twee studies ‘vrijwel zeker tot studievertraging zou leiden’, daarna werd hij volgens beproefde bureaucratische methodes van studieadviseur naar mentor naar tutor naar onderwijsbalie (en terug!) gestuurd in een poging te voorkomen dat hij al te veel kennis op zou doen. Dat kan toch zeker niet de bedoeling zijn? Terecht schrijft Simon dat hij zich zorgen maakt over een universiteit die vooral probeert studenten in te kaderen in het streven naar studiesucces: als je maar snel afstudeert, is het minder van belang of je ook daadwerkelijk kennis hebt vergaard. Studiesucces is een mooi en belangrijk streven dat zowel universiteit als student voordeel oplevert. Maar het kan niet zo zijn dat studiesucces een doel op zich wordt.

Jim Jansen, hoofdredacteur *Folia Magazine,* jim@folia.nl, @jimfjansen (twitter)

de week

Dynamische sferen

Pasen, Pinksteren, Hemelvaart: wat zijn die jaarlijkse ijkpunten toch heerlijk in ons voorbijrazende bestaan. Nog zo eentje: het nieuws dat het aantal aanmeldingen voor de medezeggenschapsverkiezingen op de HvA weer bedroevend is. Zodra de krokussen in bloei staan, zitten wij er stiekem al op te wachten. Het is eigenlijk net als bij het nemen van de Fyra. Je weet dat het een fiasco gaat worden, en toch is de daadwerkelijke teleurstelling weer een zoete ontlading. Volgens de voorzitter van het stembureau hadden alle studenten het te druk met tentamens, maar wij weten wel beter. Dit is precies dat naleven van de jaarprotocollen waar de HvA ze zo goed in getraind heeft!
Bij de hogeschool slagen ze er sowieso steeds beter in alle levensvreugd zorgvuldig uit de betonnen gebouwen te bannen. Nieuwste slachtoffer: de chocoreep. Dat energiecadeautje in een glanzend knisperende wikkel, waarmee menig student de zoveelste roostermiskleun zonder hongerflauwtes doorkomt. Niet lang meer, als het aan de vitaliteitsdienst van de hogeschool ligt. Binnenkort worden de duivelse snoepautomaten gevuld met appels en peren. Gezond snacken, het zal wel een vorm van excellentie zijn. En HvA'ers lopen er binnenkort ook ongetwijfeld allemaal als blakende übermenschen bij. Maar of ze er al die hoorcolleges communicatiecompetenties en studiereflectievaardigheden mee overleven: wij betwijfelen het.
Een klein relletje deze week op de UvA, waar een ambtenaar van de gemeente Amsterdam de afdeling sociologie zou boycotten. De reden: een van de academici had zich kritisch uitgelaten over het Wallenbeleid van de stad. Schande, klonk het alom. Vliegensvlug werd de Noord-Koreaanse vergelijking weer eens uit de kast getrokken. Terwijl ze bij de UvA zelf juist dol zijn op kritische geluiden. Het wegschuiven, declasseren en mooipraten daarvan, dat doet men bij de universiteit nou nooit. Kijk bijvoorbeeld eens naar de nasleep van het krachtige 'nee' tegen de bètafusie en hoe er helemaal niet in stilte gewoon wordt doorgegaan met het uitbreiden van de 'samenwerking'. Onwelgevallige resultaten terzijde schuiven, dat zou de UvA nou nooit doen.
In een interview illustreerde nieuwe bètadecaan Karen Maex dat deze week prachtig. Bottom-up en draagvlakgestuurd: de taal der bestuurders kan zo wonderschoon zijn. Ook vertelde ze op haar nieuwe werkplek een dynamische sfeer te ervaren. Als decaan van drie ook letterlijk nogal separate faculteiten kunnen wij ons dat goed voorstellen. Wij krijgen visioenen van mevrouw Maex, die zich door maartse hagelbuien over de De Boelelaan trapt, omdat ze de sleutel van de bureaula op haar flexibele werkplek weer eens vergeten is. Poe, dynamisch hoor! Clara van de Wiel

foto Kees Veling

Kent u dat spelletje 'Geen ja en geen nee'? Op de Onderwijsconferentie van de HvA had men vorige week een nieuwe variant bedacht. Opgave voor de sprekers: noem het woord excellentie zo vaak mogelijk en het liefst in de meest onwaarschijnlijke combinaties. Winnende inzending was wat ons betreft: 'falen is excellentie', met een eervolle vermelding voor 'relativeren is excellentie'. Op de enthousiast verspreide buttons zouden ze niet hebben misstaan.

9 april 2014

tweet van de week

Jos Willemsen
@Joszwa

Gister had ik een tentamen over geproduceerde asielzoekers. #hva

het moment

Een reis naar Silicon Valley, die won student Business Studies (UvA) Hans Ober (rechts van het midden) met zijn bedrijf Ticket Swap: een marktplaats voor concert- en festivaltickets. Op 10 april sleepte Ober de Amsterdamse Studentondernemersprijs in de wacht. Medeoprichters Frank Roor (links) en Ruud Kamphuis (links van het midden) studeren niet meer, dus die vielen buiten de prijzen en ook stagiair Bob Müller (rechts), die commerciële economie studeert aan de HvA, mag helaas niet mee. Maar Ober verwacht vol inspiratie terug te keren uit de VS en daar profiteert het hele bedrijf natuurlijk van. tekst Marieke Buijs / foto Friso Boven

navraag Enko Dijkstra

Student, getalenteerd, excellent én allochtoon, dat zijn de criteria om kans te maken op een van de jaarlijkse Echo Awards. Vorige week vrijdag won HvA-student commerciële economie Enko Dijkstra (22) de prijs voor de meest veelbelovende allochtone hbo-student.

Gefeliciteerd! Hoe win je nou zo'n award?
'Mijn opleidingsmanager is nogal fan van mij, dus die stond erop dat ik door de HvA zou worden voorgedragen. De deadline was eigenlijk al verstreken en er waren al anderen uitgekozen, maar toen heeft zij er toch voor gezorgd dat ik in plaats van iemand anders mee mocht doen.'

Kwam de prijs als een verrassing?
'Zonder arrogant te zijn: ik had het wel een beetje verwacht. Mijn medegenomineerden zeiden ook de hele tijd dat ik zou gaan winnen. Ik heb de afgelopen jaren al zo veel gedaan, bijvoorbeeld het oprichten van Get it Done: een crowdfunding-platform voor ontwikkelingswerk. Dat is toch wel wat anders dan alleen een bestuursfunctie erbij doen.'

Hoe belangrijk is winnen dan nog?
'Voor mij is vooral de erkenning belangrijk. Voor het opzetten van vrijwilligersinitiatieven zit je soms tot diep in de nacht achter je laptop. Je krijgt er geen geld voor en vaak duurt het jaren voordat je resultaat ziet. Maar ook kon ik tijdens de uitreiking praten met mensen van Shell en KPMG. En daarnaast was de uitreiking ontzettend gezellig, ook met de medegenomineerden. Ik heb meteen een bijeenkomst georganiseerd om elkaar nog eens te zien.'

Is een prijs alleen voor 'allochtoon talent' niet stigmatiserend?
'Ik snap die kritiek wel. Maar ik bekijk het heel pragmatisch: ik denk dat deze titel heel positief kan zijn voor de projecten die ik nog wil gaan opzetten. En ik ben nu eenmaal in een ander land geboren, dus ik hoef dat ook niet te verloochenen.' Clara van de Wiel

Allemaal voor de grap

Behalve potentiële bedpartners brengt dating-app Tinder ook relatiemateriaal voort. Weet Tinder het stigma van online datingsites te ontlopen of blijft het taboe van internetdaten ook hier hangen? Drie Tinderaars vertellen over hun relatie. tekst Bien Borren / illustraties Pascal Tieman

'Het was een vrijdagavond ergens in oktober en ik had zin om te tongen,' vertelt Tess (21), student sociale wetenschappen aan de UvA. 'Ik was toentertijd een druk Tinderaar en stuitte in mijn lijst met matches op Mathijs. Hij was me al eerder opgevallen, vooral vanwege het feit dat hij twee keer zo oud is als ik ben.' Ze begint een gesprek via de chatfunctie van de app en nodigt Mathijs uit om naar een café op de Nieuwmarkt te komen. 'Dat lukte hem niet maar, zo schreef hij; "Er ligt een sleutel onder de mat." Toen ben ik er 's nachts heen gefietst.' Ze blijft bij hem slapen, spendeert de hele zaterdag in zijn bed en is nu, ruim vier maanden later, nog steeds samen met Mathijs. 'We hebben het leuk, ik noem hem liefkozend mijn ouwe man.' Ze wacht even en vervolgt dan: 'Tegen onze vrienden zeggen we dat we elkaar in de kroeg hebben ontmoet.'

Tess is niet haar eigen naam en ze wil niet met foto's in *Folia*. 'Online daten is nog altijd niet sociaal geaccepteerd', vertelt ze met een stroef lachje. 'Ergens vind ik het wel grappig dat ik mijn nieuwste vlam via het wereldwijde web heb opgepikt, maar toch…' Veel van haar sociale contacten vinden op het internet plaats, maar haar online zoektocht naar de liefde houdt ze liever geheim.

Thomas daarentegen vindt het geen probleem om op eigen titel in *Folia* te verschijnen – 'ik ken geen schaamte' – maar de naam van zijn huidige vriendin mag 'ab-so-luut niet afgedrukt worden.' Ze hadden de nodige gemeenschappelijke vrienden op Facebook, maar het was aan Tinder om de twee bij elkaar te brengen. 'Ik was geen Tinderaar van het eerste uur; mijn hippe neefjes wezen me erop.' Vrij snel na het aanmaken van een account had hij een date te pakken. 'Dat was geen succes.' Thomas lacht: 'Het was vrij gênant zelfs. Bij binnenkomst wilde ik eigenlijk direct rechtsomkeert maken: zoals ze daar zat, zo gretig en opgewekt. Ik barstte spontaan in lachen uit. Nee, dat was niet voor herhaling vatbaar.'

> *'Ik zeg dat we elkaar in de kroeg hebben ontmoet'*

Na deze ervaring gebruikt de student politicologie de app als bezigheidstherapie. 'Voor mij is het een spel dat het beste kan worden gespeeld in groepsverband. Ik stelde regels op: als een meisje Bruce Springsteen bij haar interesses had staan, moest ik haar 'liken' ongeacht hoe ze eruit zag.' Smalend voegt hij daar aan toe: 'Dat kwam vreemd genoeg niet zo vaak voor.' Ook zijn tegenwoordige vriendin bleek geen groot fan van *The Boss,* maar een klik was er wel. 'We hadden leuke gesprekken via de chat, en toen heb ik algauw haar nummer gevraagd. Toch duurde het nog vrij lang voordat we elkaar in het echt troffen. Ik was na een tijdje wel heel benieuwd naar haar, maar zij bleef de fysieke ontmoeting steeds afzeggen of vooruitschuiven. Toen heb ik

op Tinder

haar een ultimatum gesteld: *take it or leave it.*' Ze neemt de uitnodiging aan en een date volgt. En nog een. Sindsdien hebben ze officieel verkering. *Thomas:* 'Ik ben heel eerlijk over het feit dat we elkaar via het internet hebben ontmoet. Dat ik daar de nodige hoon van mijn vrienden mee oproep, neem ik voor lief. Ze noemen haar mijn Tinderliefje. Maar waarom zou ik erover liegen?' Dat zijn vriendin daar anders over denkt, deert hem niet. 'Ik vind het hoogst onnodig om je ervoor te schamen. Ik zou haar zelfs die schaamteloosheid van mij gunnen. Maar ik trek het me niet persoonlijk aan; het is niet alsof ze zich voor mij geneert.' Daar voegt hij later aan toe: 'Blijkbaar brengt een Tinderrelatie de nodige schaamte met zich mee. Ik denk dat dat komt omdat internetdaten lijkt te impliceren dat je het in het echte leven niet kan. Dat je op het wanhopige af op zoek bent naar een relatie. En dat is treurig.'

ZOGENAAMD NIET OP ZOEK

Dat is exact wat antropoloog Jitse Schuurmans als de paradox van het internetdaten omschrijft. 'De dynamiek van het versieren zit 'm in het net doen alsof je helemaal niet op zoek bent. Maar ondertussen is het van belang dat je onder de radar toch je doel bereikt. Mensen die op het desperate af zoekende zijn, worden als niet aantrekkelijk gezien. Internetdaten gaat daar in elk opzicht tegenin. Als je niet op zoek bent, wat doe je dan op die site?' Schuurmans schrijft zijn dissertatie over hook-ups en internetrelaties. Hij bestudeert de scripts die mensen tijdens het daten volgen en met welke redenen. Volgens de UvA-docent is ons vergevorderde individualisme een factor in deze ongerijmdheden. 'Je

'Mijn vrienden lachen om mijn Tinderliefje'

hoort zelfredzaam te zijn en niet van een ander afhankelijk. Impliceer je dat wel, door bijvoorbeeld naarstig het internet af te speuren naar een flirt, dan graaf je onherroepelijk je eigen graf.' In een opiniestuk dat begin dit jaar in *de Volkskrant* verscheen stelde Schuurmans dat je met Tinder 'je seksuele marktwaarde bepaalt, niets meer.' Toch verbaast het hem niet dat er ook relaties kunnen ontstaan tussen Tinderella's en de digitale vertolking van hun prins. Hij had het zelfs verwacht: 'In eerste instantie dacht men dat Tinder vooral voor de vluchtige seksuele contacten was. Maar dat lijkt nauwelijks te gebeuren. De relatiescripts die gebruikers volgen zijn redelijk conventioneel. Je spreekt een keer af om elkaar beter te leren kennen. Soms komt er een tweede date, je hebt seks, en als het dan nog steeds leuk is wordt het contact voortgezet.' Sara (25) downloadde de app zonder verwach-

Wat is Tinder?

Tinder is de jongste telg in de familie van geosociale applicaties voor smartphones. Gebruikers dienen Tinder toegang te verschaffen tot hun Facebookprofiel en met de informatie die Tinder daar vanaf plukt, gaat de gratis app op zoek naar een potentiële flirt op basis van gemeenschappelijke vrienden en gedeelde interesses. Vervolgens kan de gebruiker met een swipe andere Tinderaars 'liken' of 'nopen'. Zodra twee mensen elkaar goed bevallen, volgt een match. Vanaf dan kan men via de chat met elkaar praten.

Internetdaten in de lift

- Relaties zijn minder robuust dan ze ooit waren. In plaats van langdurige verbintenissen zijn het vaker kortstondige affaires. Materiaal daarvoor wordt op het internet gezocht.
- Mensen blijken na te zijn verhuisd naar een nieuwe regio het internet op te gaan voor datingsites. De arbeidsmigratie zal waarschijnlijk toenemen vanwege de Nederlandse economische agenda, waarvan de flexwerker een speerpunt is.

bron: Jitse Schuurmans

tingen. 'In mijn vriendengroep deed iedereen het. Het begon als één grote grap. Ik had er niet op gerekend dat ik er een relatie aan zou overhouden.' Sinds december is de net afgestudeerde student Nederlandse letterkunde samen met Joey. Ze hebben elkaar ontmoet via Tinder. Sara en Joey zijn weliswaar niet hun eigen namen, maar dat ligt volgens haar niet aan de oorsprong van hun verhouding. '*Folia* wordt goed gelezen op de UvA en ik heb gewoon liever niet dat iedereen weet dat ik überhaupt een relatie heb.' Naar eigen zeggen trekt ze zich niet zoveel aan van wat anderen denken. 'Ik ga er niet iets anders van maken dan het is. Als ik dat wel zou doen, voelt het net alsof ik me ergens voor moet verontschuldigen. Ik word juist ongemakkelijk van het wegmoffelen. Ze hebben het maar te accepteren.' Ze was noch hoopvol noch nerveus toen ze voor het eerst in het echt met Joey afsprak. 'Het is natuurlijk een waanzinnig toeval dat je op zo'n app iemand tegenkomt die

'Tinder is vervuild, er zitten nu allemaal lelijkerds op'

je enigszins bevalt. Maar het wordt pas echt interessant wanneer je het contact *in real life* voortzet. Dan wordt het serieuzer. Ergens in je achterhoofd hou je toch altijd rekening met de kans dat er een parel tussen zit.' De term Tinderrelatie is volgens Sara niet aan haar besteed. 'Ik refereer niet aan hem als mijn Tinderliefje: hij is gewoon mijn vriend, punt. Maar als iemand er expliciet naar vraagt waar ik hem heb ontmoet, dan antwoord ik naar waarheid.' Sara weet niet waarom anderen zo veroordelend zijn over het vinden van de liefde via een laptop of smartphone. Ze breekt een lans voor haar moeder die het internet opdook in de zoektocht naar een leuke vent. Sara kan zich daar goed in verplaatsen. 'Maar ik zie mezelf niet als een pionier.'

Dat Tinder iets weg heeft van een vleeskeuring, daar zijn de drie het over eens. *Thomas:* 'Het heeft een negatieve connotatie, maar er zit wel een kern van waarheid in.' Sara mompelt iets over de buit binnenhalen en Tess spreekt van aapjes kijken. 'Het is ontzettend verslavend. En onwijs willekeurig. Ergens is het ook een soort geruststelling. Er zwemmen nog zo veel vissen in deze vijver.'

DUCKFACE

Zowel Tess als Thomas hebben nog steeds een Tinderaccount. Hetzelfde geldt voor hun partners. Geen van allen gebruikt Tinder nog voor het vinden van dates; volgens Tess is het enkel vermaak. 'Maar het is niet meer hetzelfde als toen ik net begon. Tinder is vervuild. Het zijn allemaal lelijkerds die daar nu rondwaren. Voornamelijk ballen en daarvan is het algemeen bekend dat ze altijd net iets te laat ergens achteraan hobbelen.' Thomas groepeert de dames die op zijn scherm verschijnen in verschillende categorieën. 'Zo staat er vaak een *duckfaceselfie* in het rijtje en er duikt altijd weer een foto met zielige Afrikaanse kindertjes op.' Hij heeft zijn telefoon erbij gepakt ter illustratie. 'Zie hier. Meteen raak.' Het beeldscherm vult zich met een dozijn dames in korte, zwarte jurkjes. 'Wie is de vrouw in kwestie? Het heeft toch geen zin om je hele dispuut erop te zetten?' Aan de lopende band verschijnen beeltenissen van vrouwen in bikini op het strand of met getuite

lippen voor de spiegel. Ook een favoriet: de schuin uitgesneden partyfoto waarbij de flits alle oneffenheden wegwerkt. 'Ik ben allergisch voor al die bourgondische gezelligheid. En al helemaal als ze het zo etaleren', zegt Thomas terwijl hij met zijn duim meisje na meisje naar links schuift en daarmee een match onmogelijk maakt. Ook Tess kan zo opsommen wat mannen standaard in hun rijtje Tinderfoto's hebben staan. Ze telt op haar vingers: 'Eentje waarop ze plaatjes staan te draaien, dan weer snowboardend en grappig genoeg ook heel vaak met een vis.' Sara daarentegen heeft de app lang geleden al afgezworen. Ze krijgt wel nog zo nu en dan een screenshot van een vriendin opgestuurd van vaak niet de meest appetijtelijke heren. 'Ja, het is grappig en ja, er komen hele rare types voorbij. Maar na een tijdje gaan die lelijkerds toch vervelen.'

HOT OR NOT

Thomas wijst op het gat tussen internetdaten en een meer geaccepteerde vorm van contact, dat door Tinder wordt opgevuld. 'De app heeft een lage drempel en een vrijblijvende sfeer. Het oppervlakkige *hot-or-not*-element maakt de hype af.' Schuurmans noemt Tinder een dekmantel. Volgens hem rust er daarom ook minder een taboe op de app. 'Je bent niet expliciet op zoek naar een partner, je bent gewoon een beetje aan het rondkijken. Het is een veilige manier om jezelf op de datingmarkt te begeven', vertelt hij. Maar, zo besluit Tess: 'Tinder heeft zijn beste tijd gehad.'
Schuurmans bevestigt dat internetdaten nog steeds iets ongemakkelijks heeft, zelfs in een later stadium wanneer men elkaar ook in het echt treft: 'Maar de datingindustrie groeit gigantisch, dus het is wel te verwachten dat steeds meer mensen elkaar online zullen treffen.' Hij noemt Californië als voorbeeld, waar het al veel gebruikelijker is. 'Daar zie ik het taboe langzaam verdwijnen. Het is opener. Daarmee wil ik niet verkondigen dat dit ook zo zal gelden voor Nederland; het blijft koffiedik kijken. Maar het zal me niets verbazen als meer mensen elkaar via het internet zullen ontmoeten en daar eerlijk voor uitkomen. Uiteindelijk zal het taboe verwateren.'
Tess zou nooit via een datingssite de liefde van haar leven willen ontmoeten. Dat geldt ook voor Thomas. 'Ik ben nog nooit in de positie geweest dat ik zo erg op zoek was dat ik de virtuele wereld erbij nodig had. Het blijft namelijk sneu.'
Uiteindelijk is het 'echte' contact doorslaggevend: internet zal nooit de intimiteit van een menselijke aanraking kunnen imiteren, aldus de Tinderaars. *Tess:* 'Voor bepaalde mensen zal het een uitkomst zijn. Maar ik hoop toch echt dat ik mijn toekomstige man ontmoet vanwege een bijzondere reden, en niet omdat we acht gemeenschappelijke interesses op Facebook delen.'

'De app is ook een geruststelling: er zwemmen nog veel vissen in de vijver'

Cijfers

Begin vorige maand maakte het bedrijf Tinder bekend dat het reeds voor 1 miljard matches wereldwijd heeft gezorgd. In ons land is bijna acht procent van de bevolking actief op Tinder. Dat zijn omgerekend ruim 1,3 miljoen Nederlanders. Uit Amerikaans onderzoek blijkt dat 38 procent van de alleenstaande volwassenen dating via het internet of een app een kans geeft. Maar uit dezelfde studie komt ook naar voren dat 21 procent van de internetgebruikers het eens is met de stelling: 'Mensen die online daten zijn wanhopig en sneu.'

Tweehonderd procent voor student en patiënt

‘Studeerden wij maar fysiotherapie,’ dachten de juryleden van de Docent van het Jaarverkiezing toen ze een college van Jan Giesen bijwoonden. Van de ruim 2100 docenten op de HvA is fysiotherapiedocent Giesen dit jaar verkozen tot de allerbeste.

tekst Marieke Buijs / foto Jan van Breda

Nog geen tien minuten nadat Jan Giesen (63) glimmend van trots in smoking op het podium van een vol Carré wordt gekroond tot Docent van het Jaar 2013, heeft hij zijn spijkerbroek en streepjestrui alweer aan. Hij steekt een sjekkie op; ‘ik ben ook maar een mens,’ excuseert hij zich. Op een terras aan de Amstel vertelt hij over de liefde voor zijn vak, de zesjescultuur en de ‘veracademisering’ van het hbo, terwijl de ene na de andere collega op hem afstapt om hem te feliciteren, ‘Wat goed, Jan! We hoopten al dat jij het zou worden.’

Giesen maakt de indruk tamelijk bezeten te zijn van zijn vak. In zijn antwoorden belandt hij vaak op een zijspoor en legt hij bijvoorbeeld uit hoe fysiotherapeuten kunnen voorkomen dat ze een peesontsteking oplopen tijdens het masseren. Daarbij glinsteren zijn ogen en maakt hij druk gebaren om te tonen wat de correcte handtechniek is. Naast zijn fulltime baan als docent, mentor en coördinator bij de HvA heeft hij een eigen praktijk in Ransdorp, waar hij ook woont. ‘De combinatie tussen les en praktijk is ideaal. Ik leer studenten hoe ze een diagnose moeten stellen en hoe ze een behandeling moeten geven. Doordat ik ze voorbeelden van patiënten uit de praktijk kan geven, weten studenten waarom de stof relevant is.’

Bent u trots?

‘Ja, dit is een hele eer. Ik sta al achtendertig jaar met heel veel plezier voor de klas en word waarschijnlijk gedwongen over anderhalf jaar met pensioen te gaan. Ik zie het dus echt als kroon op mijn werk.’

Heeft u uw studenten opgeroepen om op u te stemmen?

‘Nee, dat studenten op mij stemden was een complete verrassing. Toen ik hoorde dat ik er goed voorstond, deed ik verbaasd navraag. “Dat is omdat we nog geen toets van je hebben gehad,” gaven zij grappend als verklaring.’

Wat denkt u dat de echte verklaring is?

‘Ik doe mijn best om over te brengen dat fysiotherapie een prachtig vak is omdat je mensen kunt helpen van klachten af te komen. En ik ben streng en heel duidelijk in wat ik van studenten verwacht.’

Streng? Dat vinden studenten toch juist niet prettig?

‘Studenten die zelf gemotiveerd zijn wel, omdat ze dan weten waar ze aan toe zijn. Ik geef veelal les aan buitenlandse studenten. Die hebben huis en haard verlaten om in drie of vier jaar tot fysiotherapeut opgeleid te worden. Die zijn gemotiveerd: ze herkansen een vak als ze een zeven krijgen, streven naar een acht of negen.’

Nederlandse studenten zijn minder ambitieus?

‘Ja. En dat is de afgelopen jaren alleen maar erger geworden. In mijn studietijd gingen we naar het strand met uitklapbare behandeltafels om op elkaar te oefenen. Nu moet je een lokaal en

begeleiding voor de studenten regelen, anders doen ze het niet. Dat komt ook omdat studenten nu moeten werken om rond te komen naast hun studie, maar het heeft ook met motivatie te maken. Nederlandse studenten zijn helaas veelal tevreden met een zes.'

Hoe gaat u daarmee om?
'Ik ben weleens boos als mensen onvoorbereid zijn of lessen skippen. Dat laat ik ook blijken: "Jullie stellen me teleur, moeten we hier nu weer met een presentiekaart gaan werken?" Maar ik probeer er vooral achter te komen of mensen op hun plek zijn. Ik vraag studenten of ze wel gelukkig worden van het vak. Ik probeer ze in het eerste jaar een keuze te laten maken. Als ze doorgaan, dan halen ze de eindstreep ook. Maar sommigen trekken het bijvoorbeeld niet dat het vak zo fysiek is, dat je elkaar veel aanraakt. Die raad ik echt aan een andere opleiding te zoeken.'

En hoe gaat u om met studenten die wel willen?
'Voor hen zet ik me voor tweehonderd procent in, op dezelfde manier als voor mijn patiënten. Ik geef veel positieve feedback op dingen die goed gaan, maar laat het ook duidelijk weten als iets niet in orde is. En ik probeer studenten te prikkelen om zelf verantwoordelijkheid te nemen. Ze hoeven niet slaafs mijn orders te volgen. Ik juich het bijvoorbeeld toe als ze zelf beslissen om van een behandelprotocol af te wijken; als ze maar beargumenteren waarom.'

U staat al achtendertig jaar voor de klas. Wordt het nooit saai?
'Nee. De studenten zijn ieder jaar anders, het curriculum verandert en ik probeer mijn eigen zwaktes ieder jaar te verbeteren.'

Wat zijn uw zwaktes?
'Ik zou wat eerder "Ho!" moeten roepen. Als iemand iets zeventien keer niet gedaan heeft, dan is de kans klein dat hij dat de achttiende keer wel doet. Maar ik ben optimistisch ingesteld, dus ik blijf altijd hopen dat iemand toch verandert.'

'Sommige studenten trekken het niet dat dit vak zo fysiek is'

Maar u zei ook dat u vindt dat ongemotiveerde studenten eerder moeten stoppen.
'Ja. Maar het duurt erg lang voordat ik concludeer dat iemand niet gemotiveerd is.'

U heeft 2000 euro gewonnen, waaraan gaat u dat besteden?
'Aan vaardighedenonderwijs. Daar ligt mijn hart. Een fysiotherapeut moet handig zijn in het stellen van diagnoses en het uitvoeren van een behandeling, daar heb ik me achtendertig jaar voor ingezet. Tegenwoordig 'veracademiseert' het hbo en krijgt wetenschap veel aandacht. Maar wat mij betreft mag dat nooit ten koste gaan van praktijkonderwijs. Praktische ervaring is echt de basis voor het vak. Ik wil dus bijvoorbeeld een middag organiseren waarin een grote naam op het gebied van mobilisatietherapie mij en mijn collega's bijspijkert. Zo blijft dat vaardighedenonderwijs ook voortleven als ik niet meer lesgeef op de HvA.'

(ingezonden mededeling)

NOG GEEN FIETS?

KOM NAAR DE WEKELIJKSE ASVA FIETSVERKOOP!

Een fiets in Amsterdam is vrij cruciaal. De tram is voor toeristen en daar wil je als student in Amsterdam niet mee geassocieerd worden. Voor je studentenleven is een fiets ook onmisbaar om naar alle colleges en feesten te gaan. Gelukkig verkoopt ASVA elke week de goedkoopste legale fietsen van Amsterdam.

Elke donderdag kun je bij ASVA een fiets kopen. Voor €60,- (exclusief ASVA-lidmaatschap van €15,-) heb je een degelijke stadsfiets. Je krijgt vier weken garantie op de grote onderdelen. Je kunt je fiets online reserveren en betalen en daarna ter plekke komen uitzoeken.

Bestel je fiets via www.ASVA.nl/fietsen

ASVA studentenunie

Fotografie: Vera Duivenvoorden

Bier brouwen

Saxofonist **AART VAN BERGEN** (34, student muziekwetenschap) heeft een eigen bierbrouwerij.

'Tot drie jaar geleden wist ik niet eens dat je zelf bier kunt brouwen. Mijn goede vriend Peter zei toen dat hij dat ooit weleens wilde. "Waarom niet nu meteen?", reageerde ik, waarna we onmiddellijk een starterspakket voor hobbybrouwers bestelden. Daaruit is onze brouwerij De Vriendschap ontstaan. De eerste keer dat we bier gingen maken was behoorlijk spannend. Na een dag brouwen moet je altijd een paar weken wachten en dat vergt echt monnikengeduld. Toen we ons brouwsel uiteindelijk proefden, was ik eigenlijk heel verbaasd dat het überhaupt op bier leek. Dat was het moment waarop het brouwvirus toesloeg en we steeds meer gingen lezen, praten en experimenteren. Heel gericht probeerden we ons bier beter te maken, bijvoorbeeld door eenzelfde recept herhaaldelijk toe te passen met verschillende soorten gist. Vrienden en kennissen waren vanaf het begin enthousiast over ons bier, dat stimuleerde enorm. Een jaar geleden waren er meerdere partijen die ons bier wilden kopen, waarop we besloten ons eigen bedrijf te beginnen. Momenteel ben ik ongeveer zestien uur per week bezig met bier brouwen. Maar dat wordt binnenkort meer, omdat we een eigen locatie in Amsterdam-Noord krijgen. Dat is echt een droom die uitkomt. Nu brouwen we nog thuis, maar dat is eigenlijk te klein. Of ik me in de toekomst volledig richt op bier brouwen, weet ik nog niet. Ik werk ook als saxofonist en hoop daarnaast binnenkort mijn studie af te ronden. Ik zou niet willen kiezen tussen muziek maken en bier brouwen. Voorlopig blijf ik het allebei doen.'

tekst Yannick Fritschy / foto Fred van Diem

Retour afzender

UvA-student Hugo Brieffies (what's in a name?) spaart exotische poststempels, die hij verkrijgt door brieven aan niet-bestaande personen te sturen zodat ze weer retour afzender gaan. 'De spanning van thuiskomen, en hopen dat er weer een brief is teruggekomen!' tekst Clara van de Wiel / foto Danny Schwarz

'Moreel is dit natuurlijk helemaal fout… ' Hugo Brieffies (19) lacht een beetje ongemakkelijk. Eigenlijk meent hij het namelijk heel serieus. 'De post heeft het al zo zwaar. En ik betaal bijna niets, terwijl de brieven zulke afstanden afleggen en ook nog helemaal terugkomen.'
Bij PostNL hebben ze aan Brieffies in ieder geval hun handen vol. Met enige regelmaat stuurt de eerstejaars Grieks en Latijn een stapeltje brieven de wereld over. Op de achterkant staat zijn eigen adres in Hoogkarspel in blokletters vermeld. Brieffies' doel is namelijk de enveloppen weer retour te krijgen. Hoe langer de brief daarover doet, hoe meer mensen hem in handen krijgen en hoe groter de kans op exotische stempels en krabbelige aantekeningen. En hoe enthousiaster Brieffies 'm aan zijn verzameling kan toevoegen.

FICTIEVE GEADRESSEERDEN

Zijn collectie startte hij in de zomer van 2012, nadat hij op internet had gezocht naar de mooiste stempels. 'Postzegels verzamelde ik altijd al, maar dat vond ik een beetje saai worden,' vertelt Brieffies. 'Op een forum kwam ik een clubje Italianen tegen, dat met elkaar de beste plekken waarvandaan brieven weer retour komen besprak. "Wat zijn dit nou voor gestoorden?" dacht ik. Maar ja, ook wel heel erg cool.' Brieffies werd naar eigen zeggen de eerste en enige Nederlander met de hobby. De postzegels verdwenen voor hem al snel naar de achtergrond. 'Dit is natuurlijk drie keer zo leuk. De spanning van thuiskomen, en hopen dat er weer een brief is teruggekomen! '

'Laatst heb ik iets naar Swaziland gestuurd, maar dan via het Duitse eiland Helgoland. Dat leek me leuk'

Vanaf de brede, lommerrijke straat in het West-Friese dorp bereik je zijn ouderlijk huis via een stenen paadje. De brievenbus zit in de muur ingemetseld. De dagelijkse gang naar de deurmat, daar leeft Brieffies altijd wel weer even naartoe. Vier weken is het inmiddels geleden dat hij voor het laatst een brief terugkreeg. 'Dus nu heb ik wel iets van: het mag wel weer een keertje.'
Op de keukentafel ligt *De Grote Bosatlas.* Daarin bladerden Brieffies en zijn broer altijd al graag. Nu gaat zijn vinger bij de kaart van Afrika direct naar het grote blauwe gebied, waar kleine stipjes de afgelegen eilanden aangeven. Bijvoorbeeld het eiland Tristan de Cunha in de Zuid-Atlantische oceaan, waarvandaan hij onlangs nog een brief retour kreeg. 'Bij deze had ik er wel "via Kaapstad" bijgeschreven, zodat ik zeker wist dat hij daar in elk geval heen zou gaan,' legt hij uit. 'Maar uiteindelijk kun je aan de stempels zien dat hij met de boot ook nog helemaal naar het eiland is gegaan.' Enthousiast: 'Dat is natuurlijk wel heel bijzonder!'
Op de teruggekeerde enveloppen staan namen als Ronald Reynds, Jan-François Boulle en Ellen Oorthuys. Allemaal afkomstig uit het hoofd van Brieffies. Voor de zekerheid stelt hij voor al die ontvangers ook een brief op. 'Meestal gericht aan een of ander instituut,' legt hij uit. 'Dan noem ik een heleboel cijfers, want dat staat lekker officieel. Of ik schrijf: tijdens onze vorige ontmoeting zijn we dit en dit overeengekomen,

dus nu moet u dit bedrag overmaken.' Ook zoekt Brieffies vooraf uit of ergens een functionerend postkantoor bestaat. Op de achterkant van de envelop gaat een stempel met zijn eigen initialen. 'Ik schrijf er vaak "poste restante" bij, zodat ze denken dat iemand hem misschien wel een keer komt ophalen. Meestal wachten ze dan een paar maanden, en dan sturen ze 'm weer terug.' Gemiddeld kost het hem anderhalf uur om één brief gereed te maken voor verzending. Maar soms ook langer. 'Laatst heb ik iets naar Swaziland gestuurd, maar dan via het Duitse eiland Helgoland. Dat leek me leuk. Met die brief ben ik wel een dag bezig geweest.'

GEKKE PLEKKEN

Van alle brieven die hij verstuurde, heeft hij inmiddels circa een kwart terug. In een schriftje houdt hij het precies bij. 'Er is geen peil op te trekken,' vertelt hij. 'Een van mijn eerste brieven sturde ik naar Londen. Maar die heb ik na twee jaar nog steeds niet terug. ' Wel is het voor hem een sport om brieven van de moeilijkste bestemmingen terug te krijgen. 'Nog voor de oorlog in Syrië echt losbarstte, was mijn brief al onderweg. En toen het begon te rommelen op de Krim heb ik daar ook meteen iets naartoe gestuurd. Met als landaanduiding zowel Rusland als Oekraïne. Je weet maar nooit.'

Gemiddeld kost het Hugo anderhalf uur om één brief gereed te maken voor verzending; soms ook langer

Uit zo'n 35 brieven zal zijn verzameling inmiddels bestaan, denkt hij zelf. 'Nou ja, misschien zijn het er inmiddels ook al wel weer meer,' realiseert hij zich terwijl hij door zijn A5-klappertjes bladert. In plastic insteekhoesjes bewaart hij daarin alle teruggekomen enveloppen.
Maar de écht bijzondere post, die gaat in een grote klapper. Bijvoorbeeld een kaart die hij uit Spitsbergen ontving. Zijn eigen envelop kreeg hij niet terug. 'Maar in plaats daarvan heeft het Nederlandse onderzoeksteam dat daar kennelijk zit deze ansichtkaart gestuurd. Met het natuurleven van het eiland erop en een handtekening van alle verschillende leden.'
Hoe lang hij er nog mee door gaat? Brieffies vindt de vraag haast onzinnig. 'Zolang als ik leef.' Hij bladert door de atlas. 'Moet je kijken hoeveel gekke plekken op de wereld er nog zijn. In Mali schijnen alle dorpen een eigen stempel te hebben. Daar ben ik echt nog wel even mee bezig.'

Gemotiveerde studenten zijn lastig

Vanaf het moment dat Simon Boeke zich voor twee studies inschreef, voelt hij zich tegengewerkt door de UvA.

illustratie Marc Kolle

Op haar site geeft de UvA tien redenen waarom aspirant-studenten naar deze universiteit zouden moeten komen. De stad Amsterdam wordt twee keer genoemd. Waarschijnlijk om te compenseren voor het onderdeel organisatie, efficiëntie en studiebegeleiding. Dat onderdeel is namelijk een heel goede reden om naar een andere universiteit te gaan.
Toen ik me een kleine twee jaar geleden aanmeldde bij de UvA was ik enthousiast en optimistisch over mijn keuze om daar te gaan studeren. De universiteit was dat wat minder. Het probleem? Ik had me voor twee studies ingeschreven: geschiedenis en filosofie. Waarschijnlijk in een poging juist dát te voorkomen, had ik bij mijn inschrijving voor geschiedenis al een uitgebreid formulier moeten invullen met mijn wensen, doelen en voornemens als student. Dat ik de verkeerde wensen had, bleek toen ik per kerende post een mail kreeg die mij met klem aanraadde nog eens goed na te denken over mijn plan twee studies tegelijk te volgen, want dat zou 'vrijwel zeker tot studievertraging leiden'. Ik was enigszins verbaasd dat men mij niet juichend binnenhaalde vanwege mijn motivatie en poging tot interdisciplinariteit, maar eerder een signaal leek af te geven dat de universiteit er niet is om je te laten studeren, maar om je geen studievertraging op te laten lopen.
In haar pogingen om studentenuitval te beperken (lees: zo min mogelijk geld te verliezen) en studenten zo snel mogelijk af te laten studeren (lees: zo veel mogelijk geld binnen te krijgen)

heeft de UvA een aantal obstakels opgeworpen om in een vroeg stadium het kaf van het koren te scheiden. Is dit gebeurd, dan staat er een heel peloton aan bureaucraten klaar om het koren binnen drie jaar naar de diploma-uitreiking te duwen. Helaas werkt dit averechts. Of tenminste, als je iets absurds en subversiefs doet als twee bachelors proberen te halen.
Ik ben gelukkig nog voor de tijd van het BSA, maar had al wel te kampen met de 'ingangseis'. Gelukkig werden de geschiedenisstudenten op tijd op de hoogte gebracht van deze eis, namelijk op een moment dat een groot gedeelte van de studenten de eis zelfs theoretisch gezien niet meer kon halen. Bij filosofie bestond een dergelijke eis niet. Tenminste, de studieadviseur bij wie ik twee keer geweest ben om mijn programma door te spreken heeft die in ieder geval nooit genoemd. En in de colleges is hij ook nooit ter sprake gekomen. Ook niet per mail. Maar de eis bestond dus wel. Toen ik me aan het begin van dit jaar wilde inschrijven voor een verplicht filosofievak, bleek dat ik 48 propedeusepunten had moeten halen. Ik deed twee studies en had er 96, geen probleem dus. Of toch wel. Want ik had 48 propedeusepunten voor filosofie moeten halen. Maar omdat ik besloten had een 18-punts filosofievak niet te volgen, in een poging ook nog een leven buiten de universiteit te onderhouden, had ik er maar 42.
Dan maar naar de naplaatsingsdag, want ik wilde dat vak toch wel graag doen om geen studievertraging op te lopen. Ik legde mijn situatie uit bij de onderwijsbalie en kreeg de vraag of ik dan niet in de studiegids had gekeken. Dat had ik wel, maar op het moment dat ik me had moeten inschrijven voor mijn 18-puntsvak was de studiegids voor het jaar daarop, met eventuele ingangseisen, nog niet gereed. De mensen bij de onderwijsbalie zagen in dat ik toch wel een beetje gelijk had en schreven mij alsnog in. Dat dan weer wel.
Ik zou door kunnen gaan over hoe onhandig het is dat je de studieadviseur niet kan mailen, maar de onderwijsbalie moet bellen om een afspraak te maken waarna tijdens de afspraak met de studieadviseur blijkt dat deze geen antwoord op je vraag heeft en belooft je nog te mailen. Over hoe onhandig het is dat de UvA je tijdens je vakantie een mail stuurt dat je je moet inschrijven voor een werkgroep van een vak waarvoor je je al had ingeschreven en je, als je dat niet doet, omdat je op vakantie bent, tijdens je vakantie een volgende mail stuurt waarin gemeld wordt dat ze je hebben uitgeschreven voor het vak.
Over de onzin van de goedbedoelende mentoren (waar zijn die überhaupt voor?) en tutoren die vervangen worden door een nieuwe als je ze net een beetje had leren kennen. En bovenal over de trias politica bestaande uit een studieadviseur (wetgevend), de onderwijsbalie (uitvoerend) en de examencommissie (rechterlijk) die nog slechter onderling communiceren dan Pim Fortuyn en Leefbaar Nederland ooit deden.
Maar die mensen doen natuurlijk allemaal hun best. Wat ik echt erg vind is dat me soms het gevoel bekruipt dat mijn universiteit, en niet alleen de mijne, zich nog hoofdzakelijk bezighoudt met het bespoedigen van ons studiesucces, in plaats van met de inhoud van de opleidingen. Met alle negatieve gevolgen van dien: negatief voor onze lol en, ironisch genoeg, ook voor ons studiesucces. ■

Simon Boeke is tweedejaars filosofie en geschiedenis.

> *De UvA wil ons alleen maar zo snel mogelijk laten afstuderen*

Dijkgra

De oude toekomst

Op 30 april 1939, bijna op de dag af 75 jaar geleden, opende president Roosevelt de New York World's Fair. Het thema was 'de wereld van morgen'. Tachtigplussers die als klein jongetje of meisje de tentoonstelling hebben bezocht, spreken nu in warme woorden over hun herinnering aan de toekomst. Er was Electro de Moto-Man, een robot die sigaretten rookte, en Futurama, een visioen van auto's, snelwegen en viaducten – zonder files natuurlijk. Sommige voorspellingen waren in de roos. Zo zagen Amerikanen voor het eerst televisie (Roosevelt was op tweehonderd toestellen te zien) en een keuken vol elektrische apparaten. Soms was de blik achterwaarts gericht, zoals de show van gigantische stoomlocomotieven.
Natuurlijk ontbrak de wetenschap niet. De tweede spreker bij de opening was Albert Einstein. Zijn lezing over kosmische straling en radioactiviteit is beschreven als een *comedy of errors*. Het begon ermee dat niemand hem kon verstaan, dankzij zijn zware Duitse accent en een kapotte geluidsversterking. De opening zelf bestond uit tien kosmische stralen die in een verre sterrenwacht werden 'gevangen' en vervolgens per telefoon naar het podium werden 'gezonden'. Toen bij de tiende straal een grote schakelaar werd omgezet om spectaculaire elektrische effecten te laten verschijnen, sloegen alle stoppen door. De mensen ontvluchtten de pikdonkere zaal. De volgende dag schreef de *New York Times:* 'Het publiek liet de wetenschap vallen voor een vertoning waar ze wél om konden klappen.'
Maar donkere wolken pakten zich reeds samen boven de wereld en de wereldtentoonstelling. Er was geen Duitse inzending en de Sovjetunie trok zijn bijdrage al snel terug. Op 2 augustus van hetzelfde jaar zou Einstein de befaamde brief aan president Roosevelt sturen waarin hij de atoombom beschreef. Radioactiviteit was ineens veel meer dan een curiositeit ter vermaak. Een maand later begon de oorlog. De toekomst was begonnen. ■ Robbert Dijkgraaf

Niet de beste film, maar wel de best mogelijke

Een kleine twintigduizend euro en tien draaidagen, daar moest regisseur en HvA-deeltijdstudent Djie Han Thung het mee doen, voor zijn speelfilmdebuut *Capsule*. De ambitie was er niet minder om – de beste film van het jaar moest het worden. Na anderhalf jaar is het zover: op 17 april gaat *Capsule* in Het Ketelhuis in première. Marieke Buijs

Djie Han Thung (50) zit aan een grote tafel in de lerarenkamer van het Mediacollege Amsterdam en vertelt gepassioneerd over zijn film, onaangedaan door alle bedrijvigheid om hem heen. Studenten lopen in en uit om tape en snoertjes te pakken of sleutels van de kleedruimte uit een kluisje te vissen. In de aanpalende ruimte zijn audities bezig voor een nieuwe film. Thung is, naast regisseur en student informatie & media, stagedocent bij de acteursopleiding van het Mediacollege. Hij heeft *Capsule* in opdracht van het Mediacollege gemaakt, als afstudeerfilm waar een nieuwe lichting acteurs zijn kunsten in vertoont. De film heeft een primeur: het is de eerste keer dat de afstudeerfilm van het Mediacollege in de bioscoop te zien is. *Thung:* 'De distributeur vond het een unieke film die in de bioscoop te zien moet zijn. Hij besloot het erop te wagen, met een investering van negenduizend euro voor publiciteit en distributie.'

Kunt u kort vertellen waar de film over gaat?
'Ik vind het heel moeilijk om een beschrijving te geven die recht doet aan wat er in de film gebeurt. Maar ik zal een poging doen. De film is grimmig en de plot doet thrillerachtig aan: het leven op aarde wordt bedreigd door kosmische straling en mensen doen auditie om een van de negenhonderd gelukkigen te zijn die in een

> *'De distributeur vond het een unieke film, die in de bios te zien moest zijn'*

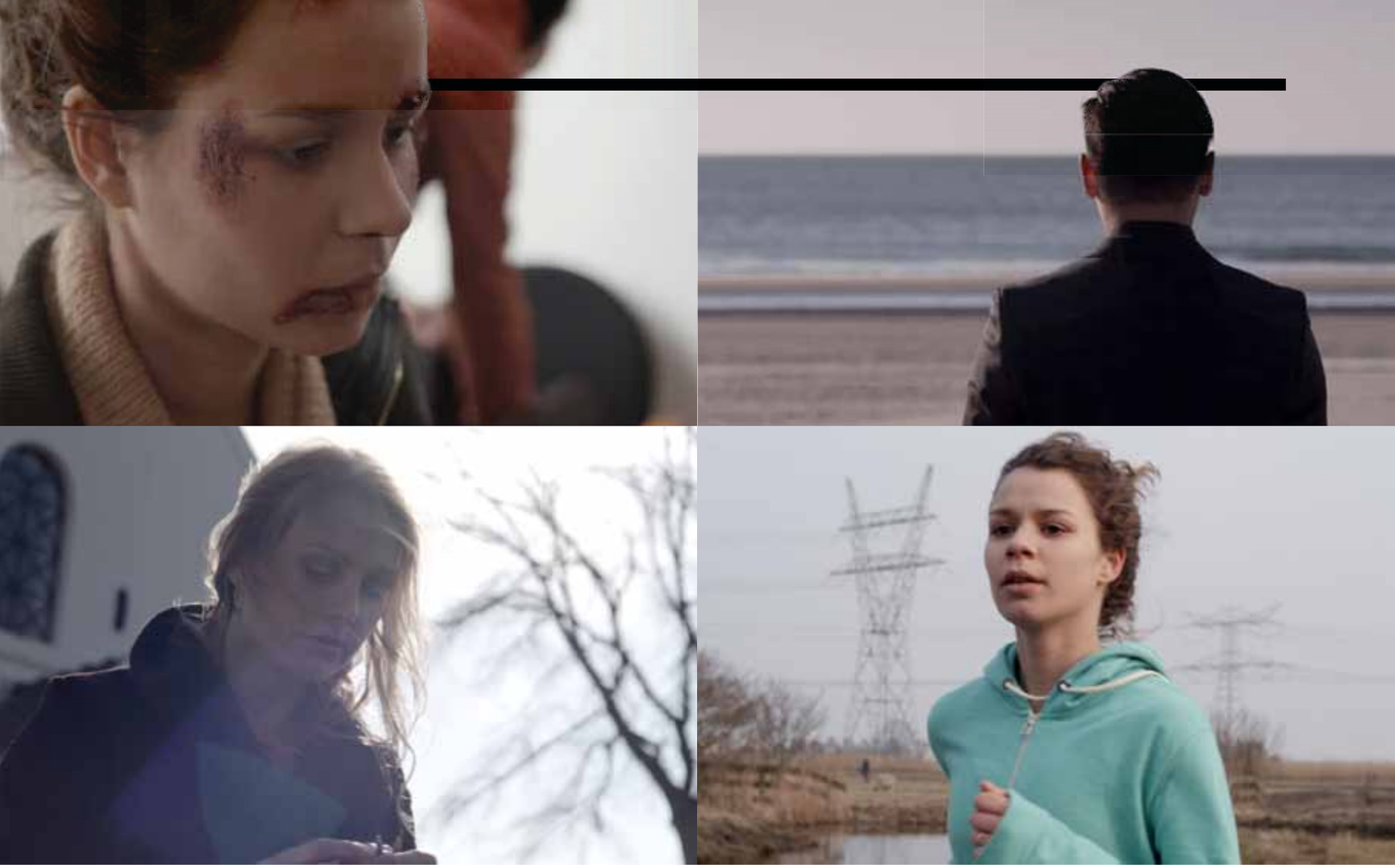
beschermende capsule kunnen overleven. Het is een mozaïekvertelling, je ziet fragmenten uit de levens van de verschillende auditanten en het moeizame contact dat ze met elkaar hebben. Het is een arthouse-film; ik noem het genre nu maar scifi-drama.'

Waarom koos u ervoor zo'n nichefilm te maken als visitekaartje voor u en uw studenten?
'Omdat ik daarvan houd. Als je zo'n klein budget tot je beschikking hebt, moet je niet proberen iets bestaands na te maken, maar vrij van conventies iets nieuws en interessants creëren. Daarbij moet je trouw blijven aan jezelf, anders wordt het namaak.'

En hebben jullie de ambities waargemaakt, is het de beste film van het jaar geworden?
'Dat denk ik niet. Maar we zijn er wel in geslaagd de best mogelijke film te maken met het beschikbare budget. Het is een complexe film, waarin veel verschillende technieken en verhaallijnen samenkomen. Vooral in het tweede deel is het gelukt het beoogde gevoel op de kijker over te brengen.'

Welk gevoel is dat?
'Het besef dat alles relatief is, dat het leven eindig is en dat je over heel veel dingen geen controle hebt.'

Waarom wilt u dat gevoel op kijkers overbrengen?
'Vaak heb ik het gevoel dat mensen niet beseffen hoe weinig controle ze werkelijk over hun leven hebben. Dus zoeken ze houvast in godsdienst en andere overtuigingen en verkondigen die boodschappen als absolute waarheid. Dat leidt tot een

Stills uit *Capsule*

gebrek aan nuance en tot intolerantie, met als ergste uitwas fundamentalistische oorlogen en ander geweld. Als mensen zich zouden durven overgeven aan de gedachte dat niets zeker is, denk ik dat ons een hoop ellende bespaard zou blijven.'

U werkt al lang als regisseur van kortere films. Wat heeft u geleerd van uw speelfilmdebuut?
'Om vertrouwen te hebben in mezelf en mijn eigen intuïtie. In de mooiste scène van de film vertelt een meisje dromerig over haar vrede met de dood, aan een vriendin die in haar schoot ligt. We hadden alle geplande shots voor die scène opgenomen en moesten de opnameruimte uit, maar ik had het gevoel dat we nog een close-up nodig hadden. De crewleden sputterden tegen, maar ik heb doorgezet. Om te zien hoe goed dat uitpakte in de uiteindelijke film was echt een doorbraak voor me.'

Bent u zenuwachtig voor de recensies?
'Nee. Ik hoop dat, wat ze ook voor kritiek geven, de critici in ieder geval zullen zeggen dat het een interessante film is. Dat vind ik het belangrijkste, veel belangrijker dan of ze hem goed vinden of slecht.'

Waarom hebt u, als professional, besloten weer te gaan studeren?
'Voor mijn werk. Om als docent bij het Medi-

'Ik vind mijn opleiding niet uitdagend en niet van deze tijd'

acollege te blijven werken moet ik een hbo-diploma hebben. Ik ben ooit aan de kunstacademie begonnen, maar die heb ik niet afgemaakt. Omdat ik het gevoel had dat ik niet werd geholpen in mijn creatieve ontwikkeling, maar alleen werd gestuurd naar de opvattingen van de docenten. Ik heb overwogen om weer naar de kunstacademie te gaan, maar dan moet ik van voor af aan beginnen en voltijd studeren. De HvA houdt rekening met mijn werkervaring: zo kreeg ik vrijstelling voor een aantal vakken. Ik zit nu in het derde jaar.'

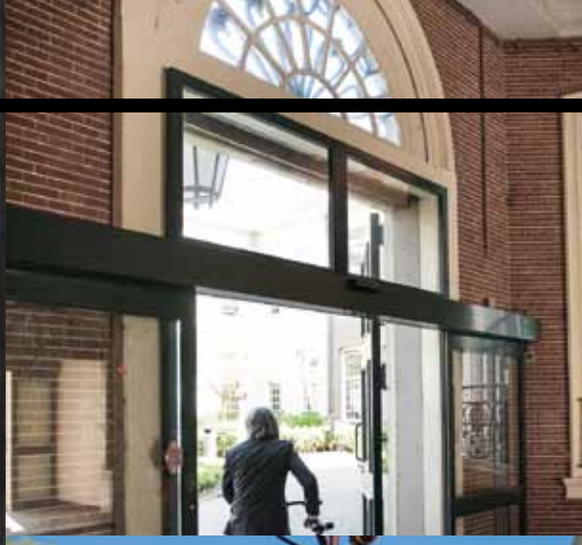
Bevalt de opleiding?
'Eerlijk gezegd niet. Het is niet wat ik ervan verwacht had. Er gebeurt tegenwoordig zo veel op het gebied van *big data* en informatie. We kunnen onbeperkt gegevens opslaan en al die informatie met elkaar verbinden. Ik hoopte te leren over die ontwikkelingen en de consequenties daarvan. Maar het is meer een soort opleiding archivistiek. Ik vind het niet uitdagend en niet van deze tijd.'

Waarom gaat u er dan mee door?
'Omdat het de enige optie is voor mij om in combinatie met mijn werk een hbo-diploma te halen: alle colleges zijn op vrijdag, dus dat is makkelijk plannen. Ik probeer weleens in discussie te gaan met docenten over de inhoud van de vakken – ik ben ook niet de enige met deze klachten – maar er verandert niets. Het is voor mij dus een kwestie van uitzitten.'

Capsule draait vanaf 17 april in Het Ketelhuis in Amsterdam en het Louis Hartlooper Complex in Utrecht.

Universiteit van Amsterdam
Verboden te roken nabij de ingang
No smoking near the entrance and exit door

Nooduitgang
Geen fietsen plaatsen

Let op!
(Brom)Fietsen
buiten de rekken
verwijderd!

STEP BY STEP

objectief

BARBAREN

De redactie van *Folia* ontving een mail van een meneer Kees Klein, met foto's erbij die hij omschreef als 'bewijsmateriaal'. Was het ons opgevallen hoe de Oudemanhuispoort, door generaties studenten geroemd als mooiste plek van de UvA, er tegenwoordig bij ligt? Nou, dat konden we zien in het bewijsmateriaal: niets minder dan 'criminele toepassingen' waren er eh, nou ja, toegepast op de Poort. Het monument, vervolgde meneer Klein zijn tirade, is door de technische dienst 'op verantwoorde wijze kapotgerestaureerd' door onder meer de aanbreng van 'gruwelijke elektrische deuren met afgrijselijke constructies'. De tuin, het paradepaardje, wordt ontsierd door verkeersborden, vuilnisbakken, roodomrande stoeptegels, parasols en andere zonwering. Stuitend! Het tart elke beschrijving! De barbaren hebben hier huisgehouden, schreef meneer Klein, en het wordt tijd om de Poort in ere te herstellen. En de redactie van *Folia* schaart zich als één man achter meneer Klein. Weg met de lelijkheid!

tekst Mirna van Dijk / foto's Mats van Soolingen

PS De foto's van Kees Klein waren te klein (je verzint het niet) om te publiceren, daarom hebben we zijn werk dunnetjes over laten doen. We wilden meneer Klein nog vragen zelf te poseren, en of hij aan de UvA studeert of dat vroeger deed, maar hij beantwoordt al een tijdje zijn mail niet meer. Meneer Klein, waar u ook bent: u heeft volkomen gelijk. En bedankt!

Betrouwbare proefkonijnen gezocht

Het psychologisch onderzoek van de UvA staat hoog aangeschreven. De bron waaruit de kennis ontspruit is het LAB, waar proefpersonen onderworpen worden aan tests. tekst Clara van de Wiel / foto's Ivar Pell

In een glazen kooitje naast de postvakjes woont een vogelspin. Wie bij de administratiebalie op de tweede etage van het UvA-psychologielab aan het werk is, kan af en toe naar hem zwaaien. Met arachnofobie kun je je er beter niet vertonen. Alhoewel; om er vanaf te komen ben je hier wel aan het goede adres. Naast een gezellig huisdier voor de medewerkers is het beest namelijk cruciaal voor een onderzoek naar angst dat in het lab plaatsvindt. Angst, emoties, sociale vaardigheden: in het LAB wordt allerlei menselijk gedrag onder de loep genomen. Bijna twee jaar is het nieuwe gebouw aan de Nieuwe Prinsengracht inmiddels in gebruik, maar nog altijd ziet het er binnen splinternieuw uit. Je verdwaalt makkelijk in de lange gangen waar, achter gele deuren, tientallen onderzoekshokjes zitten. Cubicles, worden die hier genoemd, en ze zijn van binnen allemaal precies hetzelfde. Kaal, om het afnemen van vragenlijsten of het laten uitvoeren van computersimulaties zo min mogelijk te beïnvloeden. Wel hangt er in elk hok een eigen thermostaat, en is de tl-lamp met een speciale knop verstelbaar tot iets wat moet doorgaan voor zachter licht. Via een intercom kunnen onderzoekers vanaf de gang met hun proefpersoon communiceren.

Op een dinsdagmiddag is het in het lab rustig. Geen van de rode lampjes boven de deuren brandt. Maar, vertelt Veronica Noordman, op sommige dagen is het hier een komen en gaan

'Het lab is een simplificatie van het echte leven'

van proefpersonen. Noordman is bij het lab verantwoordelijk voor de coördinatie van die toeloop. Want voor het onderzoek is het cruciaal dat er voldoende proefkonijnen langskomen. Als ze langs het prikbord aan het eind van de gang loopt, werpt ze een korte blik op de oproepjes die er hangen. Kleurige velletjes met een dikgedrukte kop: Hoe goed is jouw intuïtie? Verberg wie je bent! Wat voor teamlid ben jij?

'Ze mogen niet té wervend zijn,' legt Noordman uit. 'Niet onder valse voorwendselen mensen lokken. Een beetje prikkelen mag, maar het moet altijd eerlijk blijven.'

CYBERBALL

Menselijk gedrag onderzoeken in kleine, steriele hokjes: het kan op het eerste gezicht een tikje

vreemd klinken. Dat bestudeer je toch veel beter in de wijde buitenwereld? 'Uiteindelijk moeten de uitkomsten daar ook getest worden,' legt directeur van het Onderzoeksinstituut Psychologie Agneta Fischer uit. 'Maar in het lab kunnen bepaalde elementen van gedrag wel heel adequaat worden uitgelicht.' Als voorbeeld geeft ze het fenomeen sociale uitsluiting. 'Je kunt aan mensen op school en op hun werk vragen: voelt u zich buitengesloten? En wat doet dat met u? Maar dan weet je nooit zeker of er geen andere reden is voor die gevoelens. Bijvoorbeeld dat ze lage cijfers halen, of ruzie thuis hebben.' In het lab testen ze buitensluiting daarom met het computerspelletje cyberball. Simpeler kan haast niet: op het scherm wordt een bal tussen spelers overgegooid. Maar gaandeweg krijgt jouw poppetje de bal steeds minder vaak toegespeeld. *Fischer:* 'Al is dat volstrekt gemanipuleerd en weet je dat er niks aan de hand is, het blijkt dat mensen zich daar heel vervelend onder voelen. Dan kun je dus heel mooi kijken: wat voor gevoelens roept dit op bij willekeurig gekozen mensen, en waardoor wordt dat versterkt of verminderd? Het is eigenlijk een simplificatie van het echte leven.'

De grootste groep onder de proefpersonen zijn de studenten psychologie, die als onderdeel van hun studie verplicht aan een tiental onderzoekjes moeten meedoen. Maar om niet alleen het gedrag van bovengemiddeld intelligente twintigers te toetsen, werft het lab ook buiten de muren van de universiteit. Daarvoor adverteert het lab in kranten en via spotjes in de tram. Een tientje per uur kun je verdienen door mee te doen met een onderzoekje. Dat kan variëren van het invullen van een vragenlijst tot worden aangesloten op een tiental elektroden om je hersenactiviteit te laten meten. Allemaal betrekkelijk onschuldig, vertelt Fischer. Bovendien is er door de commissie ethiek van psychologie een flinke lijst met de rechten van proefpersonen vastgelegd. 'Mensen mogen bijvoorbeeld altijd zelf aangeven wanneer ze niet verder willen. Ik heb net een onderzoek afgerond waarbij we mensen een heel walgelijk incestverhaal lieten horen. Daarbij geven we dat dan van te voren aan, waarna mensen kunnen besluiten op te houden. En dat mag geen reden voor ons zijn om te zeggen: dan krijg je je geld niet.' Heftige taferelen en huilpartijen heeft Fischer nog nooit meegemaakt. Lachend: 'Eigenlijk wel jammer, want naar huilen doe ik nou juist onderzoek.'

Met meedoen verdien je een tientje per uur

VIEZE GROENE GEL

In een van de gangen zit masterstudent Tim Kloppenburg op zijn proefpersoon te wachten. Hij heeft voor zijn onderzoek budget gekregen en kan proefpersonen van buiten de universiteit laten komen. 'Dat moet ook wel, want mijn onderzoek richt zich op mannen tot veertig jaar,' vertelt hij. Met een speciaal apparaat onderzoekt Kloppenburg of mensen bij bepaalde woorden eerder geneigd zijn een hendel naar zich toe te trekken of van zich af te duwen. Onlangs kwam er een man bij hem die duidelijk achterin de

vijftig was, maar bleef volhouden aan de eisen te voldoen. Een discussie volgde, waarna Kloppenburg hem toch maar liet meedoen. 'Maar ik heb wel gezegd dat hij voor de tweede sessie zijn identiteitsbewijs moest meebrengen. Hij is nooit meer komen opdagen.' Noordman knikt begrijpend. 'Voor dat soort proefpersonen zouden we eigenlijk een soort zwarte lijst moeten aanleggen,' vertelt ze. 'Mensen die je hier veel te vaak ziet rondlopen of die bij meerdere onderzoeken niet zijn komen opdagen.' Het zijn vaak werklozen, denkt Noordman. 'We overwegen op dit moment een soort intake.'

In een vitrinekast op de gang staat de machine waarmee ooit elektroshocks werden toegediend netjes uitgestald. In het lab wordt ook gebruikgemaakt van het toedienen van schokjes; alleen niet om depressies mee te behandelen, maar als hulpmiddel bij het afleren van een fobie. Het kleine bruine kastje met talloze draaiknoppen komt nog een tikje sovjetachtig over. Fysiologisch onderzoek vindt ook plaats via elektroencefalografie (EEG), waarvoor proefpersonen een soort badmuts met elektrodes op hun hoofd krijgen om hun hersenactiviteit te meten. Op een plankje staat in grote tubes de groene elektrodengel, die in de muts wordt gespoten voor geleiding. Ernaast staan flessen shampoo van het Kruidvat-huismerk. Een douche en kappersstoel zijn beschikbaar op de begane grond, om het aangekoekte spul weer uit het haar te wassen. 'Uiteindelijk staan onderzoekers vaak zelf het haar van hun proefpersonen te wassen,' lacht een onderzoekster. 'Gelukkig doe ik zelf alleen MRI's. Met die viezigheid heb ik nooit te maken.'

De hele omgeving kan op proefpersonen intimiderend overkomen, weet Noordman. Het is dan ook belangrijk om duidelijk aan te geven wat er tijdens een onderzoek allemaal gaat gebeuren. 'De gel kan koud aanvoelen op uw oorlel,' vermeldt de uitleg van een elektrodenonderzoek, die op een tafeltje klaarligt. Bovendien is op de begane grond ook een heuse 'mock'-MRI-scanner beschikbaar: Even groot, wit en imponerend als het echte apparaat, maar hol van binnen. Handig om bijvoorbeeld

'De noodknop wordt maar zelden gebruikt'

kinderen te laten wennen aan een MRI-onderzoek, zo laat een onderzoekster zien. De ervaring van erin liggen is hetzelfde en ook de noodknop om aan te geven dat je eruit wil is aanwezig. Die knop wordt maar zelden gebruikt. Behalve dan bij een onderzoek naar angststoornissen, vertelt de onderzoekster. 'Toen raakte denk ik wel een op de tien proefpersonen in paniek. Dan konden we pas na een lange tijd weer doorgaan. Of we moesten een onderzoek helemaal afbreken.'

BEANGSTIGEND

Dat psychologisch onderzoek voor sommige mensen nog steeds best beangstigend kan klinken, merkte Fischer toen ze voor een onderzoek ooit op de Libelle Zomerweek proefpersonen wierf. 'Daar waren mensen die resoluut wegliepen. Zo van: o nee hoor, daar doe ik echt niet aan mee.' Ook merkte Fischer dat de methodes die studenten vaak direct doorhebben, op buitenstaanders een heel ander effect hebben. 'Ze geloofden alles. We probeerden bijvoorbeeld een emotie op te wekken, door ze doosjes te laten openen waar niks in blijkt te zitten. En dan zeiden we dat we vergeten waren daar iets in te stoppen. Studenten trappen daar niet in, maar die buitenstaanders geloofden het helemaal.'

Leonie Visser zit met een assistente in een kamertje testresultaten te verwerken. Visser is promovenda medische psychologie bij het AMC en onderzoekt op dit moment hoe communicatie tussen arts en patiënt in slechtnieuwsgesprekken verloopt. 'We testen zowel voormalig kankerpatiënten als gezonde personen,' legt Visser uit. 'Tijdens een gesprek sluiten we de proefpersonen aan op een hartslagmeter en volgen we ook hun oogbewegingen. En we maken aantekeningen, om de emoties in het gesprek nauwgezet vast te leggen.' In de onderzoeksruimte ligt alles keurig op een rijtje klaar: pipetjes, enveloppen, een toestemmingverklaring en drukknopen om de hartslagmeter vast te maken. Eigenlijk zou Visser op dit moment bezig zijn met een onderzoek. 'Maar de proefpersoon belde net vijf minuten van tevoren af,' vertelt Visser. 'Haar hond lag te bevallen of iets dergelijks.' Het is al de tweede keer dat deze persoon niet komt opdagen, en wat Visser betreft is het hiermee uit. 'We kunnen niet aan de gang blijven.' Noordman maakt een aantekening in haar boekje. 'Goed om te horen. Dit zijn precies de dingen die we in de toekomst willen voorkomen.'

op de tong

foto Mats van Soolingen

Toren

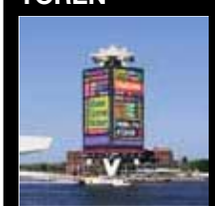
Overhoeksplein 1 (Noord)

Hoe je het ook wendt of keert, Amsterdam is Berlijn niet. Maar af en toe wat Berlijn in Amsterdam proberen te creëren kan nooit kwaad. En waar beter dan pal achter Amsterdam CS, op het Overhoeksplein in Noord? Hier zit sinds vorig jaar, in het voormalige Shellgebouw, Toren, een 'tijdelijke culturele spot, café en club aan het IJ'. De sfeer is goed; de ruimte hip-industrieel en het uitzicht een van de beste van de stad.

De aankleding van de grote ruimte transformeert op deze vrijdagavond van café naar club: de laatste hand wordt gelegd aan de versieringen voor het nachtprogramma. Maar eerst moet er gegeten worden. Ook dat kan, verzorgd door 'food-partner' Eetlicht. De kleine menukaart vertoont – net als de website van Toren overigens – naast originele gerechten ook een heleboel spel- en taalfouten. Jammer, want ondanks dat koks goed in koken moeten zijn en niet per se in spellen, komt het toch wat ongeïnteresseerd over. We bestellen kipcurry (€ 13,-) met geurige rijst en quiche (€ 10,50) gevuld met verschillende groenten, die geserveerd wordt met een frisse salade. Prima gerechten, al zijn de porties erg bescheiden. De quiche bestaat uit één punt, die wel lekker en goed gevuld is, en een bakje salade. De linzen die daar volgens de kaart in zitten, zijn op één hand te tellen. De kipcurry is genoeg voor een niet al te grote eter, en lekker van smaak. Aangezien we niet helemaal gevuld zijn nemen we minimuffins en brownie (€ 3,-) toe: allebei lekker en hiervan krijgen we wél een royale portie. Voor de locatie komen we zeker terug – zolang het nog kan, want Toren in deze hoedanigheid sluit waarschijnlijk eind 2014 de deuren. Ruby Sanders

Folia Magazine ontvangt graag je restaurantrecensie en vergoedt bij plaatsing tot € 50,-. Maximaal 270 woorden, kaders zijn welkom, maar niet verplicht. Mail je recensie (met prijzen) naar redactie@folia.nl en de originele bon naar *Folia,* Stephanie Gude, Prins Hendrikkade 189b, 1011 TD Amsterdam.

TOREN

De dansavonden van Toren zijn, mede door de 24-uursvergunning, terecht populair onder Amsterdammers. Oud en nieuw, Koningsnacht, ADE – je kunt ze allemaal in Toren doorbrengen. In Berlijnse sferen: tweedehands meubilair, binnen roken, weinig verlichting en smoezelige toiletten (inclusief Dixi's in de voortuin!). Daarnaast worden er vrijmibo's georganiseerd met rock-'n-roll en blues, en zelfs ouderwetse spelletjesavonden waar je een potje risk, monopoly of scrabble kunt spelen tussen de hipsters.

CLUB A'DAM

Vanaf 2015 zal Toren Overhoeks de thuisbasis worden van de club 'A'dam: Amsterdam Dance And Music'. A'dam moet volgens de initiatiefnemers (onder meer ID&T en Air) daarmee een miljoen bezoekers per jaar trekken, door het dancehoofdkwartier van de wereld te worden. Naast een club, een bar, een restaurant en zelfs een hotel moet de toren ook creatieve ondernemers uit de muziekindustrie gaan huisvesten.

EETLICHT

Eetlicht verzorgt de maaltijden bij Toren, maar is daarnaast eetwinkel en cateraar voor bedrijven en particulieren. Je kunt er zowel lunch als diner bestellen, met bij bezorging als minimale besteding 25 euro. Er wordt waar mogelijk gewerkt met producten uit het seizoen en uit de regio. Daarnaast belooft de website van Eetlicht ook nog eens dat je erop kunt rekenen 'dat je wordt geholpen door oprechte mensen'.

Amstelboulevard 234, eetlicht.nl

Gezocht voor een medicatiestudie van 4 maanden naar de effecten van Ritalin op de hersenontwikkeling:

mannen van 23 t/m 40 jaar oud met een vermoeden op ADHD, maar die hiervoor nooit eerder behandeld zijn geweest

Geen wachttijden voor diagnostiek en vergoeding bij deelname aan de studie.

Neem voor een korte ADHD screening of informatie over het onderzoek contact op met: Cheima Bouziane (arts-onderzoeker) via e-mail: c.bouziane@amc.nl of bel: 06-11259786.

PSYQ

amc

Hogeschool van Amsterdam

AmsterdamFM
ether 106.8 kabel 103.3 amsterdamfm.nl

AMSTERDAM LEEFT!

EEN RADIOPROGRAMMA VAN URBAN MANAGEMENT EN AMSTERDAM FM

Wat speelt er in Amsterdam? Wat is de dynamiek van deze stad en welke dilemma's brengt het met zich mee? Studenten en experts bespreken dit met betrokkenen in het radioprogramma *Amsterdam Leeft!*

Praat mee tijdens de opnames op vrijdag **25 april, 16 mei en 6 juni tussen 13.00 en 14.00 uur in de OBA** op de Oosterdokskade. Of luister op dinsdag 29 april, 20 mei en 10 juni tussen 18.00 en 19.00 uur naar *Amsterdam Leeft!*. **Eerdere uitzendingen** luister je terug via **www.hva.nl/urbanmanagement.**

106.8 fm - kabel 103.3 - www.amsterdamfm.nl

AmsterdamFM
ether 106.8 kabel 103.3 amsterdamfm.nl

AmsterdamFM, de stem van de hoofdstad, is op zoek naar:

VERSLAGGEVER SPORT

Je staat ieder weekend/om het weekend langs de lijn bij de Amsterdamse sportvelden voor wedstrijdverslag en je stapt op iedereen af.

EINDREDACTEUR SPORT

Je bent verantwoordelijk voor de coördinatie van de uitzendingen en je onderhoudt stevige banden met sportend Amsterdam. Je functie vraagt gemiddeld 4 uur per week.

*Reacties via **hoofdredacteur@amsterdamfm.nl** / 020-5230742. AmsterdamFM vraagt van alle medewerkers een maandelijkse bijdrage van € 12,50 (studenten €7,00).*

overigens

In Duitsland hebben hogescholen sinds kort promotierecht. Minister Jet Bussemaker gaf aan niet van plan te zijn het Duitse voorbeeld te volgen, ‘vanwege het belang van een wetenschappelijke onderzoeksomgeving.’

Dat de minister niet van plan is hbo’s promotierecht te verlenen, getuigt van weinig vertrouwen in het onderzoeksklimaat aldaar.

Willem van Winden
Lector Amsterdamse kenniseconomie
‘Eens. En dat is onterecht. Onderzoek is sinds een aantal jaar aangemerkt als primaire activiteit van hogescholen, naast onderwijs. Daartoe zijn onderzoeksgroepen opgericht en lectoren aangesteld, en daar hoort ook promotierecht bij. Promotierecht maakt het beter mogelijk om promovendi in te passen binnen de eigen onderzoeksprogramma’s. Bovendien begeleiden lectoren nu ook al promovendi, als copromotor. Ze nemen het leeuwendeel van de dagelijkse begeleiding op zich, maar zijn gedwongen er een hoogleraar bij te zoeken. Soms gaat dat probleemloos, andere keren is het schipperen om iemand te vinden met dezelfde onderzoeksinteresse. Ook over de vergoeding is soms bonje: de promotiebonus van zo’n 90.000 euro gaat in principe naar de universiteit. Voor aanvang moet je nu dus in onderhandeling over de verdeling van dat geld.
Wellicht vreest de minister erosie van de doctorstitel, maar de HvA leidt al op grote schaal en met succes promovendi op. Als extra waarborg zou je bijvoorbeeld kunnen eisen dat er minimaal twee hoogleraren plaatsnemen in de beoordelingscommissie.’

Ad de Jongh
Hoogleraar angst- en gedragsstoornissen in de tandheelkundige praktijk
‘Dat getuigt inderdaad niet van veel vertrouwen. Maar waarop zou de minister het vertrouwen in het wetenschappelijk niveau van het hbo moeten baseren? Momenteel promoveren mensen op de HvA onder begeleiding van zowel een UvA-hoogleraar als promotor als een HvA-lector als copromotor. Om het niveau te onderzoeken zou je dus moeten kijken naar de kwaliteit van de proefschriften en daar de invloed van de hoogleraar uit moeten filteren; een lastige klus. En waarom zou je als lector van een hogeschool promotierecht willen? Was er niet ooit bedacht dat de hogeschool en de universiteit twee verschillende instellingen zijn, die verschillende mensen voor verschillende banen opleiden? Ik vraag me daarom af: wiens wens is dit? En wat zijn de motieven? Is de huidige samenwerking tussen hoogleraren en lectoren bij promoties niet goed? Als het gaat om onvrede bij lectoren vanwege behoefte aan meer status of financiële vergoedingen lijkt me dat in ieder geval geen legitiem argument om het systeem om te gooien en hen van promotierecht te voorzien.’

Raoul Engelbert
Lector en hoogleraar fysiotherapie
‘Oneens. We moeten het niet overhaasten: de eerste lector is ruim tien jaar geleden benoemd, op universiteiten begeleiden hoogleraren al eeuwen promovendi. Die ervaring wordt nu benut door hbo-promoties in samenwerking met een universitair hoogleraar uit te voeren. Onderzoek op het hbo geschiedt volgens dezelfde spelregels als op de universiteit; het is dus niet inferieur, het is alleen toegepast. Als het hbo meer ervaring en routine heeft opgebouwd bij het begeleiden van promovendi, kunnen lectoren wat mij betreft zelf promotierecht krijgen. Wel vind ik dat nu al iets gedaan moet worden aan de verdeling van de promotie-opbrengsten. Die vergoeding à 90.000 euro gaat nu volledig naar de promotor aan de UvA, ook als de dagelijkse begeleiding door de copromotor van de HvA is gedaan. Dat is niet terecht. Promotierecht voor hbo’s is geen reden tot vrees voor concurrentie van de universiteit. Universiteiten moeten juist toejuichen dat er nieuwe promovendi in praktijkgericht onderzoek worden opgeleid, complementair aan universitaire promovendi.’

Marieke Buijs

Folia vond

Kleine en grote nieuwtjes van buiten de muren van de Universiteit en Hogeschool van Amsterdam. Zie ook foliaweb.nl/vond. samenstelling Yannick Fritschy en Marieke Buijs

FRUITVLIEGJES VERDEDIGEN ZICH ALS JACHTVLIEGTUIGEN

Fruitvliegjes die door roofdieren worden aangevallen, verdedigen zich op dezelfde manier als jachtvliegtuigen. Dat schrijven onderzoekers van de University of Washington in *Science*. Met hogesnelheidsvideo-opnamen toonden ze aan dat de vliegjes aan aanvallers ontsnappen door net als jachtvliegtuigen een scherpe bocht te maken waarbij ze naar één kant overhellen.

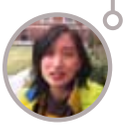
SCHADE AAN HERSENDEEL VERKLEINT KANS OP GOKVERSLAVING

Mensen met schade aan de insula, het hersendeel dat belangrijk is voor het opwekken van emoties, zijn minder snel geneigd een gokverslaving te ontwikkelen. Dat blijkt uit een experiment van wetenschappers van de University of Cambridge. Volgens de wetenschappers helpt de bevinding bij het ontwikkelen van betere behandelingen tegen gokverslaving.

STUDENT LAAT ZICH DOOR BIJ IN PENIS STEKEN

Michael Smith, masterstudent van Cornell University, liet zich in naam der wetenschap vijfenzeventig keer door bijen steken, op vijfentwintig verschillende lichaamsdelen, inclusief zijn penis. De ex-bijenhouder bracht zo in kaart wat de meest pijnlijke plek is om gestoken te worden. Tot zijn verrassing bleek dat niet de penis, maar de neusvleugel te zijn. Minst pijnlijk waren het voorhoofd en de middelste teen. Smith concludeert dat gevoeligheid voor aanraking en voor pijn blijkbaar niet hand in hand gaan.

YALE DREIGT STUDENT TE SCHORSEN WEGENS ONDERGEWICHT

Yale-student Frances Chan is 1.57 meter lang en weegt nog geen 42 kilo. Haar universiteit maakte zich zorgen om een vermeende eetstoornis en dreigde met schorsing als ze niet in therapie zou gaan en zou aankomen. Chan ging akkoord, at ijs, koekjes, chips en alles wat haar gezondheidsminnende vrienden proberen te mijden, maar kwam desalniettemin slechts één kilo aan. Inmiddels heeft ze de universiteit ervan overtuigd dat haar bouw genetisch is bepaald en haar lage gewicht niet het gevolg is van een eetstoornis.

STUDENT NIET GELUKKIG MET MEERKEUZEVRAGEN

Multiplechoicetentamens zijn weinig populair bij studenten, zo blijkt uit onderzoek van de Landelijke Studentenvakbond LSVb onder ruim 350 studenten. Studenten hebben het gevoel dat meerkeuzevragen hun kennis niet toetsen, omdat het antwoord ofwel eenvoudig is te destilleren uit de gegeven opties, ofwel te lastig is wegens instinkers. Ook klaagden studenten over het hergebruik van multiplechoicetentamens, waardoor het leren van oude tentamens een betere strategie is dan het leren van de stof. Ongeveer een kwart van de vakken in het hoger onderwijs wordt afgesloten met een multiplechoicetentamen.

promoties

DONDERDAG 17/04

10.00 uur: Maaike Visser – Geneeskunde
Susceptibility to Hand Eczema in High Risk Occupations. Contribution of Genetic and Environmental Factors. (Agnietenkapel)

12.00 uur: Mark Schuuring – Geneeskunde
The Right Side in Congenital Heart Disease. (Agnietenkapel)

14.00 uur: Sonia Campanini – Media & cultuur
Film Sound in Preservation and Presentation. (Agnietenkapel)

DINSDAG 22/04

10.00 uur: Xiang Wang – Aardwetenschappen
Impacts of Soil Redistribution on the Transport and Fate of Organic Carbon in Loess Soils. (Agnietenkapel)

12.00 uur: Karin Kraaier – Geneeskunde
To Implant or Not to Implant. Better Risk Stratification in ICD Candidates. (Agnietenkapel)

14.00 uur: Bert van de Kooij – Life Sciences
Ubiquitination in Apoptosis Signaling. (Agnietenkapel)

WOENSDAG 23/04

10.00 uur: Marc van de Wardt – Politicologie
The Good, the Bad, and the Ugly. Patterns of Issue Competition between Government, Challenger and Mainstream Opposition Parties in Western Europe. (Agnietenkapel)

12.00 uur: Allison Kreuiter – Literatuurwetenschap
The Elegant Velvet Glove: A Textual and Visual Reading of the Gothicised Female Form in Lawrence Durrell's The Alexandria Quartet. (Agnietenkapel)

14.00 uur: Rogier Kievit – Psychologie
Turtles All the Way Down? Psychometric Approaches to the Reduction Problem. (Agnietenkapel)

DONDERDAG 24/04

10.00 uur: Fleur Visser – Biologie
Moving in Concert: Social and Migratory Behaviour of Dolphins and Whales in the North Atlantic Ocean. (Agnietenkapel)

12.00 uur: Marjan Bakker – Psychologie
Good Science, Bad Science. Questioning Research Practices in Psychological Research. (Agnietenkapel)

14.00 uur: Sophie Boerman – Communicatiewetenschap
'This program Contains Product Placement.' Effects of Sponsorship Disclosure on Television Viewers' Responses. (Agnietenkapel)

Voor uitgebreide informatie zie www.uva.nl/nieuws-agenda

hora est

Sophie Boerman
Communicatiewetenschap

24 april, 14.00 uur, Agnietenkapel

'Leuk om met eyetracking te werken'

Bevinding 'De Europese Unie heeft kortgeleden een richtlijn uitgevaardigd waarin ze televisieprogramma's met *product placement* verplicht dit te vermelden. Ik heb onderzocht welke invloed dat heeft op de wijze waarop mensen die producten in televisieprogramma's waarnemen. Uit de experimenten die ik heb gedaan, blijkt dat bepaalde sponsorvermeldingen door ongeveer de helft van de mensen niet eens worden opgemerkt. De mensen die de vermelding wel opmerken, herkennen en herinneren zich de reclame in het programma beter. Zij beoordelen de gesponsorde inhoud echter als minder eerlijk en minder betrouwbaar. Het werkt dus twee kanten op: de bekendheid van het merk neemt toe, maar de waardering van het merk neemt juist af.'

Leuk 'De vrijheid die je als promovendus hebt is erg groot. Je kunt zelf je vragen stellen, ze zelf onderzoeken en ze zelf beantwoorden. Voor mijn onderzoek heb ik gebruikgemaakt van eyetracking-apparatuur, waarmee je kunt zien waar mensen naar kijken. Die onderzoeken vond ik erg leuk.'

Moeilijk 'Het onderzoek had in de Europese richtlijn een actuele aanleiding, maar als communicatiewetenschapper is het soms niet makkelijk te begrijpen wat regelgeving echt betekent. De vertaling van die juridische taal naar de praktijk was weleens moeilijk.' ||| Henk Strikkers

Benmiloud

Nieuwe fiets

In Amsterdam kun je net zomin zonder fiets als Ajax zonder Feyenoord. Je ijzeren ros is je steun en toeverlaat wanneer je OV-chipkaart ongeldig is, wanneer je met een romantische verovering een club uitdruppelt, of wanneer je de laatste week van de maand noodgedwongen mee-eet met al je vrienden. Zo'n ding regel je al sinds jaar en dag met waggelen tussen Oudemanhuispoort en Koningsplein. Dan heb je zo een junk aan je kont hangen die je er eentje aanbiedt voor de prijs van een paar biertjes, waar je altijd nog de helft van kan afdingen. Zo heb ik nu een gloednieuwe fiets van een paar honderd euro voor een tientje en twee sigaretten. Wel voor de definitieve koop even vragen of de verkoper stiekem een politieagent in burger is: zo ja, dan verplicht de wet daar een eerlijk antwoord op. En dan loop je gewoon weg, niks aan de hand. Amsterdam is een fantastische stad. Maar heling is natuurlijk moreel niet helemaal oké, en niet iedereen wil zijn karma op het spel zetten voor een beetje geld. Zo kocht een vriendin van me liever een wit tweedehandsje voor een halve maand stufi. Eerlijk en schoon. Maar zo'n eerlijke fiets is eigenlijk hoofdpijn. Die van mij heb ik snel een beetje oud gemaakt met een zwarte spuitbus, maar als je er veel geld voor hebt betaald en uren door de regen moest terugfietsen van een marktplaatsverkoper in de polder, doet dat te veel pijn. En moet je elke keer dat je je veel te glimmende fiets zoekt in een overvol stadsfietsenrek waar overal dreigend losse wielen aan kettingen hangen, een paar meditatieoefeningen doen om niet in paniek te raken als je hem niet meteen ziet. Zie je dat net die van haar natuurlijk meteen gestolen wordt, ondanks zorgvuldige bondagepraktijken met drie sloten bij ieder afscheid. Ik heb haar de mijne maar gegeven, voor karma. Kan ik zonder schuldgevoel een nieuwe scoren. ||| Hadjar Benmiloud

Een fietsende kunsthistorica

Deze week in *Folia maakt kennis:* adjunct-hoofdconservator van de UvA-afdeling Bijzondere Collecties, kunsthistorica en kerkkledij-expert Marike van Roon. tekst Dirk Wolthekker / foto Danny Schwarz

Een koppelaarster wordt ze wel gekscherend genoemd, omdat ze heel doelgericht te werk gaat en daarbij precies de juiste mensen inschakelt om het doel van de organisatie te bereiken. 'Marike weet mensen te koppelen aan doelen,' zegt Marian Schilder, hoofd publiekspresentaties van het Allard Pierson Museum, over haar collega en goede vriendin Marike van Roon. 'Marike houdt voortdurend het doel van de organisatie voor ogen en de mensen die daarmee aan de slag moeten. Realistisch en pragmatisch. Ze is degelijk, serieus en betrouwbaar. In alles wat ze doet en aanpakt zit grondigheid. Daarbij heeft ze altijd wel een verrassinkje in petto dat te maken heeft met kunst- of cultuurhistorie. Ze fietst half Europa door, maar een fietstocht met Marike is nooit gewoon een fietstocht. Het is een fietstocht met een cultuurhistorisch randje. Daar heeft ze de route op uitgestippeld. Op zijn minst dus een bezoek aan een museum. Zij wil betekenisvol zijn in alles wat ze doet en gebruikt haar tijd heel goed en efficiënt.'

Kunsthistorica Marike van Roon (Krommenie, 1963) begon haar carrière aan de Reinwardt Academie, een algemene erfgoedopleiding, waarna ze aan de Universiteit Leiden door ging met kunstgeschiedenis. Ze studeerde af op een scriptie over de bouwgeschiedenis en het interieur van de Sint-Bavokathedraal in Haarlem. Vervolgens werkte zij met anderen aan een publicatie over datzelfde onderwerp. 'Het onderzoek naar de paramenten – liturgische kerkgewaden – in deze kathedraal maakte duidelijk dat er op dit gebied vrijwel geen publicaties bestonden,' zegt Van Roon. 'In 2000 leidde dit tot een onderzoeksvoorstel. Vanaf dat moment besteedde ik niet alleen tijd aan het onderzoek naar paramenten, maar verzorgde ik ook lezingen over dit onderwerp.' Inmiddels werkte zij, na een kort intermezzo als museumassistent bij de VU, als collectiebeheerder en assistent-conservator bij het toenmalige Universiteitsmuseum van de UvA. Dat museum ging uiteindelijk op in de Bijzondere Collecties. Marike was toen al buitenpromovendus in Leiden, een promotie waar ze tien jaar over deed, maar het resultaat was er dan ook naar. Voor haar dissertatie *Goud, zilver en zijde. Katholiek textiel in Nederland 1830-1965* ontving ze de Mr. J.W. Frederiksprijs voor de beste publicatie op het gebied van de toegepaste kunst. Bij de Bijzondere Collecties werd ze vervolgens adjunct-hoofdconservator, verantwoordelijk voor onder meer de digitalisering van de collecties.

> *'In alles wat zij doet zit grondigheid'*

Haar toenmalig promotor Titus Eliëns, bijzonder hoogleraar in Leiden en hoofd collecties van het Gemeentemuseum in Den Haag, noemt Van Roon de ideale promovendus. 'Ik ken niemand die met zoveel verve en hartstocht, maar ook bescheidenheid, aan haar promotieonderzoek werkte,' zegt hij. 'En dat voor iemand als zij, die niet van katholieken huize is. Dat verwacht je niet. Hup, daar stapte ze weer op haar fiets en reed naar een kerkje, een klooster of een onbekend archiefje in Nederland of Duitsland om ter plekke kerktextiel te bestuderen en te inventariseren. Zij heeft dat zeer goed gedaan, vooral omdat ze er tien jaar over moest doen. Dergelijke promovendi lopen het risico slachtoffer te worden van hun eigen discipline en nauwkeurigheid. Marike niet. Bedreigd religieus erfgoed – en daar is er nogal wat van in Nederland – is bij haar in heel goede handen en omdat ze dit ook in een breder perspectief weet te plaatsen, denk ik dat ze zeer geschikt is voor de wetenschap.'

'Kunstnijverheid vind ik bijzondere interessant omdat het gebonden kunst is, in tegenstelling

Folia maakt kennis

tot vrije kunst,' zegt Van Roon zelf. 'Uit een kopje moet je kunnen drinken, dat beperkt je mogelijkheden om het vorm te geven. Als je binnen deze beperkingen toch iets moois kan creëren, ben je wat mij betreft een echte kunstenaar. Liturgische voorwerpen zijn nog sterker gebonden; een kazuifel moet kleden, maar heeft daarnaast ook nog een liturgische betekenis en moet zich onderwerpen aan kerkelijke wetten en gebruiken. Maak daar maar eens iets moois van! Kunst en geloof zijn beide onverbrekelijk verbonden met het mens-zijn, en roepen bij mij al sinds mijn jeugd vragen op. Wat bedoel je? Wat zit daarachter? Wie zit daarachter? Wat doet het met mij? Wat doet het met anderen? Waarom? Ik stel mijzelf al decennialang deze vragen, maar het definitieve antwoord heb ik nog niet gevonden. Zolang dat het geval is, zullen deze onderwerpen mij blijven boeien. Maar kunst is voor mij vooral iets waarvan ik heel erg gelukkig word. Het is voor mij een basisbehoefte en dat is genoeg reden om je er je hele leven mee bezig te houden.'

Op 16 april zendt *Folia Radio* een interview uit met Marike van Roon. Aan de orde zullen komen Pasen, de kerk en (de digitalisering van) academisch erfgoed en fietsen. Te beluisteren via AmsterdamFM, in de ether op 106.8 en op de kabel op 103.3, tussen 16.00 en 17.00 uur. Vanaf de volgende dag terug te luisteren via foliaweb.nl/radio. De uitzending is op zaterdagmiddag om 15.00 uur terug te zien op Salto TV. Daarna via salto.nl

Studenten-
pastoraat
Amsterdam
Prikkelende avonden over
persoonlijke onderwerpen
Eenzaamheid
maakt nog
geen zomer
gesprekken
livemuziek
borrel
Jan Bor
FILOSOOF
Stephan de Jong
THEOLOOG
wo 23
april
20:00
uur
3
euro
LOCATIE:
Zolder van Limmikhof, Nieuwe Keizersgracht 1A, Amsterdam

illustratie Denise van Leeuwen

In deze serie beschrijft Alie Boudount het studiejaar 2002-2003, een periode waarin hijzelf en Nederland op drift waren.

Berber en Paul

Deel 23 Waarin ik mijn schoonouders leer kennen

De ouders van Roos, Berber en Paul, hadden een Friese achtergrond. Pauls grootouders verlieten Friesland aan het begin van de twintigste eeuw. Zijn grootvader werd dominee in Amsterdam, om de Friese bevolking in de hoofdstad religieus en geestelijk te bedienen. Berbers ouders kwamen in de jaren zestig naar het westen, of zoals de twee de Randstad noemden: Holland. Berbers vader werd politieagent in Zaandam. Friezen schenen met hun welgeaarde inborst de beste ordehandhavers te zijn.

Berber en Paul leerden elkaar kennen tijdens een Fries socialistisch zomerkamp. Daarna gingen ze studeren en trokken bij elkaar in. Paul deed het conservatorium en werd muziekdocent. Berber doorliep de sociale academie, werd welzijnswerker en bekleedde al snel managementfuncties. Eenmaal afgestudeerd verlieten ze Amsterdam en kwamen in Haarlem wonen. Na verschillende adressen vestigden het inmiddels getrouwde stel zich definitief in Schalkwijk. In een eengezinshuis: een redelijk zeldzaam woningtype in Schalkwijk, omdat de grootste wijk van Haarlem een flatrijk gebied is.

Toen Roos en ik wat kregen, wilde ze mij na een paar dagen mee naar huis nemen. ‘Dan kunnen we op mijn kamer zo lang zoenen als we willen.’ Ik durfde niet.

‘Maar ik heb mijn ouders over jou verteld en ze zijn hartstikke blij voor me.’ Ik hield voet bij stuk. Na een paar weken stemde ik toe. Roos’ ouders gingen naar een operette en wij hadden het rijk alleen. Toen ik aanbelde, liet ik van schrik een wind, want de moeder van Roos deed open.

‘Wat leuk, kom verder,’ zei ze lachend.

Roos en haar ouders hadden mij om de tuin geleid. ‘Je moest ze toch een keer ontmoeten,’ had Roos later die avond gezegd.

‘Misschien vind je mij een bemoeial,’ zei Roos’ moeder toen ze met een dienblad drinken de huiskamer binnenkwam. ‘Maar ben jij een Berber?’ Ik knikte van ja.

‘Ik ben ook een Berber,’ zei ze stralend.

‘Dat vindt ze leuk, hoor,’ zei een man die binnenkwam. ‘Hoi, ik ben Paul’. Hij gaf mij een hand.

‘Aan Alies gezicht te zien gelooft hij je niet, mam.’ Ze haalde haar paspoort uit een kast tevoorschijn en bladerde naar de persoonsgegevens. ‘Kijk.’ Berber Aechje Nynke stond er, onder het kopje *voornamen / given names / prénomes*.

‘Zo is het wel genoeg,’ zei Paul. ‘Kom, we gaan, anders komen we te laat voor het theater.’

Bij een ander bezoek leerde Roos’ moeder mij dat Berber de Friese vertaling van de naam Barbara was en die betekende net als de Friese variant vreemdeling.

De daad van Berber en Paul was een sieraad. Ze wilden dat ik welkom was. In het begin wekte dat mijn argwaan. De wereld zei dat het laatste wat ouders hun dochter toewensten een Marokkaanse vriend was, maar zij vonden het geweldig. Al gauw zag ik dat ze door hun Friese achtergrond eveneens wantrouwend waren, maar dat wantrouwen koesterden ze tegenover de Hollander. Ze woonden met een reden in Schalkwijk. Daar waren ze vreemdeling tussen de andere vreemdelingen. En nu hun kind een vriendje had, een Berber, een vreemdeling, was het goed.

Alie Boudount (Marokko, 1984) woont sinds zijn vierde in Nederland. Hij studeerde aan de HvA en de UvA. Hij is vrijgezel, woont in Amstelveen en werkt in Amsterdam als parkeerwacht.

prikbord HvA

ideëen voor deze rubriek: redactie@folia.nl

HvA Student voor de Stad

Voor studenten die tijdens hun studie iets opmerkelijks doen voor Amsterdam heeft de gemeente een beloning in het leven geroepen: het Student voor de Stad-certificaat. Studenten die bijvoorbeeld in hun stage, minor of afstudeerproject iets ondernemen dat de stad of haar bewoners vooruithelpt, maken kans op een dergelijk document. De certificaten worden op 12 juni om 16.00 uur uitgereikt in Floor door de nieuwe wethouder van Onderwijs. De gecertificeerden maken ook kans op geldprijzen tot 500 euro. Aanmelden kan via hva.nl/studentvoordestad.

DT & DMCI WappZapp

Op dinsdag 22 april organiseert het Start-up Tech Centre een middag over het ontwikkelen en in de markt zetten van smartphone-applicaties. In de kantine van HvA-locatie Leeuwenburg spreekt WappZapp-oprichter Wienke Giezeman over zijn project en geeft hij tips aan de aanwezigen. WappZapp is een applicatie waarmee je video on demand kunt kijken en kunt delen wat je leuk vindt. De workshop duurt van 12.00 tot 15.00 uur. De entree is gratis voor studenten van het Domein Techniek en het Domein Media, Creatie & Informatie. Aanmelden kan via bit.ly/1hWuRaq.

HvA Retourtje Marokko

In 2015 organiseert het Tropenmuseum Junior Amsterdam de tentoonstelling 'Retourtje Marokko – De reis van je leven'. Om te beslissen wat er op de tentoonstelling zoal te zien moet zijn, komt het Koninklijk Instituut voor de Tropen graag in contact met jongeren met Marokkaanse roots. De tentoonstellingmakers willen er ook graag achter komen of er verschillen zijn tussen hoe jongere en oudere generaties over Marokko praten. Wil je meedoen en heb je binnenkort een paar uurtjes tijd? Je kunt jezelf opgeven bij Nina via 06-41592104 of n.v.d.houten@kit.nl.

DBSV Konijnenvoer?

De Students for Sustainability Amsterdam organiseren op dinsdag 22 april een avond over de toekomst van de cateringvoorzieningen aan de UvA en de HvA. In de Amsterdamse Academische Club zal een optimaal midden worden gezocht tussen lekker, duurzaam en gezond. Onder meer de Meatless Mondays van cateraar Eurest zullen gespreksonderwerp zijn. De avond duurt van 20.00 tot 21.30 uur en staat onder leiding van programmamaker Teun van de Keuken en Joris Lohman van de Youth Food Movement. Kijk voor meer informatie op ow.ly/vAGkO.

HvA Join the Pipe

Boven 34 van de 35 Join the Pipe-tappunten op de Amstelcampus hangen sinds kort foto's waarop staat hoe het tappunt bijdraagt aan een duurzamere wereld. In de nabije toekomst gaat de HvA drie scholen ondersteunen met waterkiosken. Bovendien zal er in samenwerking met een ex-HvA-student een Join the Pipe-tappunt in Brazilië worden opgericht. Join the Pipe is een project waarmee de HvA het gebruik van kraanwater wil stimuleren en flesjes mineraalwater juist tegengaan. Wanneer de Amstelcampus is afgerond moeten er 54 tappunten aanwezig zijn.

DOO Onder Soep Lezing

Op 17 april wordt in het Theo Thijssenhuis een Onder Soep Lezing gegeven over de Honours Community. Eind 2013 brachten studenten Anne Hess, Lieke Vega, Jamila Schalken en Tyas Bank een bezoek aan de jaarlijkse conferentie van de National Collegiate Honors Council in New Orleans. Daar hebben ze inspiratie opgedaan om een honoursprogramma voor het Domein Onderwijs & Opvoeding op te zetten. Hoe dat eruit gaat zien, vertellen ze op 17 april. De Onder Soep Lezing duurt van 12.00 tot 13.00 uur en vindt plaats in TTH 05.A19. Aanmelden via bit.ly/1gEj7qj.

HvA Duurzaam snacken

In overleg met de HvA en duurzaamheidsplatform The Next Generation zal Facility Services de komende tijd gezondere en duurzamere snacks gaan aanbieden in haar automaten. Uit een onderzoek onder HvA-studenten dat door The Next Generation werd gehouden bleek dat studenten graag gezondere snacks in de automaten zien. Vier studenten van het duurzaamheidsplatform hebben op basis van een rondvraag een lijst gemaakt van populaire snacks. In overleg met de HvA en de leverancier zal worden gekeken welke daadwerkelijk aangeboden zullen worden.

HvA Aankomende feestdagen

In verband met Pasen en Koningsdag zijn alle HvA-locaties op vrijdag 18 april (Goede Vrijdag), maandag 21 april (Tweede Paasdag), zaterdag 26 april (Koningsdag) en maandag 5 mei (Bevrijdingsdag) gesloten. Een aantal locaties is ook op 3 mei dicht. Van maandag 28 april tot en met vrijdag 2 mei zijn de gebouwen op de Amstelcampus, Kroonstaete en het Koetsier-Montaignehuis open van 7.30 tot en met 18.00 uur. De overige locaties hebben eveneens aangepaste openingstijden. Kijk voor alle wijzigingen op hva.nl/over-de-hva/locaties.

prikbord UvA

ideëen voor deze rubriek: redactie@folia.nl

Spui25 Directeur

Maaike Ambags, directeur van de Amsterdamse Academische Club, volgt per 1 juni Margot Dijkgraaf op als directeur van Spui25. Ambags blijft voor één dag per week directeur van de AAC en zal drie dagen per week directeur van Spui25 zijn. Hoewel beide organisaties werken op het snijvlak van cultuur, wetenschap en debat, komt er geen fusie. 'Dat is helemaal niet aan de orde,' reageerde Ambags op deze suggestie. Maaike Ambags (1976) studeerde cultuur- en wetenschapsstudies in Maastricht en is sinds 2011 directeur van de AAC. Margot Dijkgraaf wordt directeur van de Boekmanstichting.

Studenten Vies

Vind je de UvA vieze meuk? Denk je dat het allemaal veel schoner kan? Meld je dan aan voor de actie 'Samen houden we de UvA schoon'. Op 29 april vindt er een werkconferentie plaats, waar iedereen kan meedenken over hoe we samen de college-, werk-, en vergaderzalen schoon kunnen houden. Deelnemers kunnen een schoonmaakbon voor hun studentenhuis of studievereniging winnen. Meld je snel aan, want deelname is beperkt. Tijd: 17.00-19.30 uur. Plaats: Onderwijszaal van de Toekomst, Roeterseiland, gebouw G, zaal 2.01. Zie ook de Facebookpagina van de CSR.

Studenten EU

De Europese Commissie houdt een schrijfwedstrijd voor jongeren (15-25 jaar) uit de EU en uit landen die een toetredingsperspectief hebben, zoals Turkije, Albanië en Macedonië. Het thema van de wedstrijd is: wat betekent een uitgebreide EU voor jou? Je kunt een artikel inleveren van maximaal 700 woorden, of maximaal drie blogartikelen van in totaal 700 woorden. De winnaars (leeftijdscategorieën 15-18 en 19-25 jaar) kunnen een tweedaags bezoek aan Brussel winnen en een e-reader. Inzenden vóór 11 mei. Meer info op: ec.europa.eu/enlargement

Media Expositie

UvA- en *Folia*-fotograaf Bob Bronshoff heeft jarenlang de foto's gemaakt bij de rubriek 'Buis & Haard' in de *Vara-gids*. In deze rubriek worden bekende mensen gefotografeerd (met partner) in hun huiskamer. In de begeleidende tekst praten ze over televisie en hun eigen kijkgedrag. De rubriek telt inmiddels duizend afleveringen en bestaat twintig jaar. Het Nederlands Instituut voor Beeld en Geluid in Hilversum heeft daarom een 'Buis & Haard Lounge' ingericht met foto's uit de rubriek. Info: beeldengeluid.nl

Politiek PvdD

De hoogleraren Ewald Engelen (financiële geografie) en Peter Nicolaï (bestuursrecht) zijn lijstduwers voor de Partij voor de Dieren bij de Europese verkiezingen van 22 mei. Engelen was een van de initiatiefnemers van Burgerforum EU, de organisatie die begin dit jaar vergeefs pleitte voor een referendum over de Nederlandse overdracht van bevoegdheden aan de EU. Nicolaï staat bekend als topadvocaat en verdedigde tien jaar geleden prinses Margarita en haar toenmalige echtgenoot Edwin de Roy van Zuydewijn in hun rechtszaak tegen het koninklijk huis.

UvA Vrijheidsmaaltijd

Eet mee op 5 mei! Tijdens Bevrijdingsdag worden er door de hele stad maaltijden met lezingen en debatten georganiseerd. De UvA organiseert, in samenwerking met het Amsterdams 4 & 5 mei Comité, een Vrijheidsmaaltijd met lezingen en debat. Wat zijn de gevaren voor onze privacy en hoe brengen wij onze eigen privacy in gevaar? Met onder meer hoogleraar ethiek Beate Roessler en advocaat Ot van Daalen. Aanvang: 17.00 uur. Locatie: Academische Club, Oudezijds Achterburgwal 235. Aanmelden kan via de agendaportal van de UvA-site.

Erfgoed Museum Vrolik

Museum Vrolik, het anatomisch museum in het AMC, organiseert dit voorjaar voor het eerst het Amsterdamse Weekend van de Anatomie. Dit evenement zal plaatsvinden op 10 en 11 mei. Het museum is geopend voor het publiek en er zijn lezingen, workshops, demonstraties en speciale rondleidingen in en om het museum. De Britse beeldhouwer en wasmodelleur Eleanor Crook zal voor het eerst in Nederland workshops geven. Crook heeft voor de diverse Londense medische en wetenschappelijke musea anatomische en pathologische wasmodellen gemaakt. Info: museumvrolik.nl

FNWI Berkeley

De net cum laude gepromoveerde chemicus Pawel Dydio van het Van 't Hoff Institute for Molecular Sciences (HIMS) heeft een Rubiconsubsidie van NWO ontvangen om twee jaar onderzoek te doen aan de University of California in Berkeley. Dydio ontwikkelt een nieuwe chemische strategie om functionele moleculen te maken. Die zijn van belang voor de ontwikkeling van geneesmiddelen. Met het Rubicon-programma geeft NWO startende wetenschappers de kans buitenlandse onderzoekservaring op te doen. Dydio is landelijk een van de negentien Rubicon-laureaten.

wasdom

Liever kunst en cultuur dan boekhouden

Clayde Menso

Leeftijd 38 (geboren op 25 januari 1976)
Beroep Directeur Amsterdams Fonds voor de Kunst (AFK)π
Studie Cultureel maatschappelijke vorming (HvA), post-bachelor en Master of Business Administration (Business School Nederland)
Afgestudeerd 2001 (HvA)
Docent 'Kit Wachelder gaf specialisatie kunst en cultuur en was eigenlijk mijn 'studentenmoeder'. Ik deed veel naast mijn studie en zij was de persoon die me erop wees dat, als ik weer eens een festival organiseerde, ik daar ook mijn afstudeerproject van kon maken. We hebben nog steeds goed contact.'
Locatie 'De Droogbak bij het Centraal Station: een geweldige plek en midden in de stad.'
Café 'Ik ben niet echt een kroegtype, maar ik kwam weleens bij café de Blincker aan de Nes, waar alle toneelmensen kwamen.'
Afknapper 'De mentor die, omdat ik iets te laat inleverde, mij in het derde jaar vroeg of ik wel geschikt was voor de opleiding. Zijn opmerking kwam hard aan en was onnodig kwetsend.'

Hij dacht de economiekant op te gaan, maar maakte een switch naar het culturele leven: Clayde Menso.

tekst Julie de Graaf / foto Bob Bronshoff

‘Na mijn eindexamen begon ik met studeren aan de Amsterdamse Academie voor Bank en Financiën, een samenwerking tussen de Hogeschool Holland en de Vrije Universiteit. Ik was goed in economie en dacht dat ik daar iets mee wilde, maar ik heb het er maar drie maanden volgehouden. Het onderwijs was alleen maar gericht op boekhouden en annuïteiten en was puur cijfermatig en economisch gedreven. Bovendien zaten er veel jongens die het toen al hartstikke tof vonden om in een pak met stropdas rond te lopen. Nee, het was niets voor mij. Gelukkig kwam ik een kennis tegen die cultureel maatschappelijke vorming studeerde en daar heel enthousiast over was. Ik organiseerde toen al veel evenementen in buurtcentra en voor poppodia, dus een opleiding over de organisatie van kunst en cultuur sprak me wel aan. Pas tijdens de studie kwam ik erachter dat cultureel maatschappelijke vorming een onderdeel is van de sociaal-agogische opleidingen en dat het niet alleen over kunst en cultuur gaat, maar juist ook over wat dat voor mensen kan betekenen.
Het mooie van de hogeschool is dat je vanaf het eerste jaar stages loopt en daardoor goed je ei kwijt kunt. Zo heb ik comedy-cafés georganiseerd, festivals opgezet en producties op locatie geregeld. Naast mijn studie werkte ik bij de Nationale Postcode Loterij, een plek waar het commerciële en ideële samenkomen: ik deed er mijn best om zoveel mogelijk loten te verkopen, maar van de opbrengst ging wel de helft naar goede doelen. Dat heb ik een jaar in de avonduren gedaan terwijl ik overdag colleges volgde en stage liep. Daarna werd ik supervisor en verdubbelden mijn uren. Vanaf dat moment moest ik wel af en toe kiezen tussen een college of werk, maar over het algemeen viel het goed te combineren. Via mijn werk bij de loterij ben ik in de fondsenwereld terechtgekomen. Precies na mijn afstuderen kwam er namelijk een nieuwe loterij die sport, welzijn en cultuur moest bedienen. Dat sloot mooi aan bij mijn diploma en achtergrond en daarom mocht ik meedenken over hoe Stichting DOEN het geld van deze loterij het beste zou kunnen besteden. Die baan groeide uit van één dag per week naar fulltime medewerker naar junior manager en uiteindelijk manager. Hoewel ik al mensen aanstuurde en leerde van goede en slechte voorbeelden om mij heen, had ik de behoefte om mijn blik te verruimen en om theoretische kennis op te doen waar ik op terug kon vallen. Toen ik in 2007 overstapte naar het Amsterdams Fonds voor de Kunst ben ik daarom een post-bachelor en een Master of Business Administration gaan volgen. Een praktijkgerichte opleiding, waarbij ik al mijn papers weer kon gebruiken voor het AFK. De Amsterdamse Cultuurlening die we vorig jaar geïnitieerd hebben, is bijvoorbeeld voortgekomen uit zo’n paper. Die manier van werken past bij me: ik vind het heel fijn om in de theorie te duiken, maar daarna wil ik het ook toepassen. Ik denk dat het belangrijk is om jezelf te blijven ontwikkelen, zeker binnen de kunst- en cultuursector. Je moet niet alleen op pad gaan en om je heen kijken, maar je ook blijven afvragen: doen we de goede dingen, voeren we ze goed uit en wat kan er beter? Dat vraag ik van de mensen die hier werken en daarin wil ik zelf ook niet achterblijven.’

stage

Geert Ridderinkhof (20)
Studie Civiele techniek (HvA)
Stage De Vries & van de Wiel kust- en oeverwerken
Verdiensten € 500,- per maand
Sterren ✪✪✪✩✩

‘Ik loop stage bij het verwijderen van het sluiseiland Zeeburg in het Amsterdam-Rijnkanaal. Dat eiland had vroeger een waterkerende functie, maar nu belemmert het de scheepvaart. Een van mijn vaste taken is het controleren van het zakken van de grond in de natuurvriendelijke oever die als vervanging wordt aangelegd. Daarvoor doe ik drie keer per week een meting, die ik vervolgens vergelijk met een van tevoren opgesteld model. Ik vind dat een leuke taak, omdat je lekker buiten tussen de bouwvakkers werkt en uit de meetresultaten onmiddellijk kunt zien wat er gebeurt. Een minder leuke bezigheid vind ik het notuleren tijdens besprekingen tussen bijvoorbeeld de beheerder en de opdrachtgever. Dat zorgt er wel voor dat ik alles meekrijg, maar ik houd niet zo van notuleren. Naast deze twee taken werk ik aan een plan voor een iPad-app die de uitvoerder kan helpen bij het verifiëren en valideren van de eisen waaraan een bouwproject zoals dit moet voldoen. Dat plan stuur ik uiteindelijk op naar een bedrijf dat apps ontwikkelt. Maar eerst moet ik de directie overtuigen van de waarde van de app, wat het een heel uitdagende klus maakt. De werkzaamheden van mijn stage zijn dus leuk, maar de begeleiding is niet al te goed georganiseerd. Mijn officiële begeleider is niet vaak aanwezig, waardoor ik vrij weinig met hem kan bespreken. Gelukkig zijn er wel altijd andere collega’s aanwezig bij wie ik met mijn vragen kan aankloppen.’ Yannick Frischy

toehoorders

College Helden en boeven in hedendaags China door Stefan Landsberger, donderdag 10 april, 13.00 uur, Oudemanhuispoort. tekst en foto's Mina Etemad

Aantal studenten 8
Aantal helden 0
Aantal boeven 0
Scrabblewoorden weibo, renren, sina, tencent

Wie verwacht een opsomming van heldhaftige Chinezen te krijgen die afgezet wordt tegen een lijst van criminele of immorele Chinezen, komt niet aan zijn trekken dit college. Maar dat mag de pret niet drukken – Stefan Landsberger geeft levendig en boeiend college. Het eerste deel is voornamelijk gericht op het bespreken van statistieken over het aantal internet-, smartphone- en sociale media-gebruikers. Dat Landsberger veel over China weet, klinkt door in de vele anekdotes en feitjes die hij door zijn verhaal weeft. Zo vertelt hij over een onderzoek waaruit bleek dat migrantenarbeiders naar internetcafés gaan omdat het een goedkope manier is om de nacht door te brengen. 'Er zijn wc's, machines met instantnoedels, je kan binnen roken...'
De data die in het college aan bod komen, zijn wel verouderd: ze stammen uit 2012 of 2013. Maar Landsberger is zich daarvan bewust en gaat voorzichtig met de gegevens om. Hij geeft een aantal maal aan dat er ondertussen veel veranderd kan zijn en benoemt andere knelpunten, zoals het aantal Chinezen met een mobiele telefoon (1,1 miljard). Dat cijfer is gebaseerd op de verkoop van simkaarten, maar sommige mensen hebben twee of meer simkaarten thuis liggen.
In het tweede deel van het college komt eindelijk een 'boef' ter sprake: Runaway Fan, een docent die tijdens de aardbeving in China vorig jaar wegrende in plaats van zijn studenten te redden. Zijn licentie werd ingetrokken, maar Runaway Fan is later ook wel als held onthaald door sommigen omdat hij zo principieel was in sommige uitlatingen; hij stelde dat hij ook maar menselijk was. De ambiguïteit tussen held of boef blijkt eveneens uit een aantal andere voorbeelden dat Landsberger geeft. Wie de hedendaagse boeven en helden van China zijn, is dus maar moeilijk vast te stellen.

Jesse Marijnissen (24)
Geschiedenis

'Ik wil me specialiseren in China en dat kan niet op de UvA, dus ik ben blij dat ik dit vak er is. Volgend jaar wil ik nog een vak van Landsberger over China gaan volgen. Omdat ik er zo geïnteresseerd in ben, komt er wel informatie voorbij die ik al ken, maar het is toch heel leerzaam. Dat het vak helden en boeven heet is volgens mij meer een excuus om een vak over China te kunnen geven. Het klinkt in ieder geval goed.'

Willem Heutink (22)
Geschiedenis

'China ligt me wel, maar ik had er nooit les over gehad. De docent vind ik erg leuk: hij is komisch, enthousiast en je pikt veel van hem op. Hij houdt je echt bij het verhaal en weidt heel erg leuk uit over van alles – dat maakt het heel leerzaam. Het vak gaat niet per se over boeven of helden, nee. Ik ken niet heel veel mensen uit China: al die namen vind ik nog steeds lastig om te onthouden.'

Manique Hendricks (21)
Kunstgeschiedenis

'Het essay dat we twee weken geleden moesten inleveren heb ik over Ai Weiwei geschreven. Ik vond dat heel erg interessant omdat hij zowel een boef als een held is; in het Westen denken wij heel anders over hem dan ze in China doen. Die ambiguïteit boeit me. Ik heb al eerder een vak bij meneer Landsbergen gevolgd en dat beviel me zo goed dat ik dit vak ook wilde volgen. Hij is heel goed en relaxed: hij vertelt een beetje losjes.'

cover
Pascal Tieman

colofon

Weekblad voor de HvA en UvA *Folia Magazine* is in 2011 voortgekomen uit *Folia* (1948) en *Havana* (1996).
Redactieadres Prins Hendrikkade 189b, 1011 TD Amsterdam, telefoon 020-5253981, e-mail: redactie@folia.nl
Hoofdredacteur Jim Jansen
Chef redactie Mirna van Dijk
Art director Pascal Tieman
Redactie (print/web) Sunny de Blok, Bien Borren, Marieke Buijs, Mina Etemad, Yannick Fritschy, Wim de Jong, Henk Strikkers, Stephan Vegelien, Clara van de Wiel, Dirk Wolthekker
Aan dit nummer werkten mee Hadjar Benmiloud, Alie Boudount, Jan van Breda, Bob Bronshoff, Fred van Diem, Robbert Dijkgraaf, Julie de Graaf, Marc Kolle, Denise van Leeuwen, Danny Schwarz, Mats van Soolingen, Won Tuinema, Bas Uterwijk, Tjebbe Venema
Eindredactie Mirna van Dijk, Cecile Elffers
Correctie Cecile Elffers
Opmaak Pascal Tieman, Carl Zevenboom
Uitgever Stichting Folia Civitatis
Redactieraad Wouter Breebaart, Ilse Duijn, Linda Duits, Jurriaan Gorter, Jaap Kooijman, Sebas Veeke
Secretariaat Stephanie Gude (projectbegeleider)
Zakelijke leiding Paul van de Water
Drukker Roularta Printing, Roeselare België
Advertenties Bureau van Vliet, Zandvoort, 023-5714745, zandvoort@bureauvanvliet.nl
Voor advertenties binnen UvA en HvA: paul@folia.nl

Folia Magazine probeert altijd de rechthebbenden van fotomateriaal te contacteren. Bent u rechthebbende en hebben wij u niet kunnen bereiken? Mail dan naar redactie@folia.nl.

(advertentie)

CREA
cultureel studentencentrum

agenda 17 - 23 april

ASF
overig - € 5 / € 7,50
Grote aanstormende artiesten verzorgen optredens in de categorieën muziek, theater en beeldende kunst. Plus: Mozes and the Firstborn en Maaike Ouboter.

plankgasten
muziek - gratis
Het spiksplinternieuwe open podium van CREA. Van singer-songwriters en poëten tot theatermakers, cabaret en een knetterende band. Alle remmen gaan los!

leven in hel
theater - € 7 / € 10
STA! - In hoeverre weet de mens wat hij wil en hoe ver wil hij daarvoor gaan? Een doodsaai systeem en onbekende problemen die zich de kop op steken.

zomer-cursussen
5 zomerdagen lang intensief bezig zijn met theater, muziek, zang, dans, audiovisueel, literatuur of beeldend. Met workshops en uitstapjes!

CREAmsterdam
CREAmsterdam

www.crea.uva.nl

de lezer

In de rubriek 'de lezer' blikt wekelijks iemand terug op het vorige nummer. Wil jij diegene een keer zijn? Meld je dan aan via redactie@folia.nl.

SVEN SLIPHORST (23), SOCIAAL PEDAGOGISCHE HULPVERLENING HvA

'Ik lees *Folia* meestal in een tussenuur of in de bus, om de tijd een beetje te verdrijven. Omdat ik dan kort de tijd heb lees ik eerder de korte dan de lange berichten. Een langer artikel lees ik alleen als het uit het blad springt met foto's en pakkende koppen. 'Passie', 'Objectief' en korte interviews vind ik erg leuk. Het is leuk om te lezen over hoe iemand anders denkt of doet. Dat meisje van 'Objectief' bijvoorbeeld, zij ging naar eilanden dichtbij Portugal om dolfijnen te bestuderen. Dat is erg ver van mijn bed, maar vind ik wel erg leuk en interessant om te lezen. Ik vond het coverartikel ook erg pakkend. Dit artikel had een titel die direct opviel. Het is een langer artikel, maar door de opbouw bleef het boeien. En het artikel van het Amsterdams Studenten Festival had een leuke, vrolijke opmaak. De rest van het blad mag van mij wel wat meer beeld gebruiken. Maar het is natuurlijk geen stripboek, dus een goed evenwicht is erg belangrijk. De inhoud en diversiteit van het blad zijn goed. In het midden is er wel iets minder diversiteit in de artikelen dan aan het begin of het eind van het magazine. Wat ik mis zijn stukjes over het studentenleven in Amsterdam. Misschien is het leuk om advertenties van kamers te plaatsen, of updates van de studenten- en studieverenigingen te geven.' ||| tekst en foto Sunny de Blok

deining

'Een liefde die eeuwen in alle toonaarden bezongen is, wordt het spreken onmogelijk gemaakt. De schriftelijke sporen ervan dreigen in de verbrandingsoven te verdwijnen.' **GERT HEKMA**, docent sociologie aan de UvA, pleit in *NRC* tegen een verbod op pedovereniging Martijn.

'Het is niet zo dat ik door de eerste beste baviaan word verkracht als ik zonder hoofddoek naar buiten loop. Mijn mooie delen bescherm ik, niet tegen iets, maar voor iets.' Radioredacteur en HvA-alumnus **LAMYAE AHAROUAY** legt in *de Volkskrant* uit dat je ook met een hoofddoek feministe kunt zijn.

'De grote meerderheid van de drugsincidenten waar de ambulance voor uitrukt, komt door cannabis. Slechts een klein deel van de problemen komt door paddo's - toch heeft iedereen het daar altijd over.' Volgens UvA-drugsonderzoeker **TON NABBEN** zijn de problemen die wiet veroorzaken onderbelicht, in *Het Parool.*

'Een collector's item, zoals de lp, zal het nooit worden. Daar heeft het te weinig karakter voor.' **REINDER RUSTEMA**, docent Media aan de UvA, in *NRC Handelsblad* over de dvd.

'In het begin had ik iets te veel een ideaalbeeld van de leerling die iets wil leren, die alles interessant vindt. Nou, niet dus.' **SANNE DECKWITZ**, student aan de HvA-lerarenopleiding wiskunde, over haar eerste kennismaking met middelbare scholieren, in *de Volkskrant.*

Opvallende quotes uit de afgelopen week van (voormalig) HvA'ers en UvA'ers. Iets leuks gezien? Mail het naar redactie@folia.nl.

BLIND

ESSAYWEDSTRIJD BLIND
GRENZELOOS

Thema: grenzeloos

Ongeveer 1500 woorden

Deadline: 23 mei

Juryleden:

Dymph van den Boom,
Jan van Maarsseveen,
Machiel Keestra,
Karel van Dam
& Jim Jansen

Prijs:

publicatie in Blind + prijzenpakket

www.ziedaar.nl

STICHTING TOEKENNINGEN _UVA

IIS

uitgeverij atlas contact

Quest